

4

SUPPLEX LIBELLVS
SANCTISSIMO PATRI
BENEDICTO XIII.
PONTIFICI MAX.
O B L A T V S

AB ARCHIEPISCOPIS; ET EPISCOPIS
REGNORVM HISPANICVM,

ROMÆ, MDCCXXVII.

Typis Reuerendæ Camerae Apostolicæ.

BRITISH MEDICAL ASSOCIATION
JOURNAL OF MEDICAL SCIENCE
PUBLISHED WEEKLY
LONDON

AS AN AUTHORITY ON MEDICAL MATTERS
CONSULTED BY THE PUBLIC

ADVERTISING MANAGER

11, BEDFORD SQUARE, LONDON, W.1

Summa huius supplicis Libelli.

REi gestę series circa Constitutionem Innocentij XIII. quę incipit *Apostolici Ministerij*, exponitur, & monumentis illustratur à §. 1. vsque ad §. 17.

Confutatur reclamatio nonnullorum Regularium circa septem eiusdem Constitutionis Decreta à §. 17. ad §. 32.

Demonstratur non licere Capitulis Ecclesiarum Cathedralium sibi sumere vocem totius Cleri §. 33.

Decem Constitutionis Decreta ab aliquot Capitulis impugnata, ostenditur ad ea non pertinere, & tamen esse omnino consentanea Sac. Concilio Tridentino, alijsque Ecclesiasticis legibus à §. 35. ad §. 60.

Alia quinque prædictę Constitutionis Capita, quę attingere possunt Capitula, à propositis impugnationibus vindicantur à §. 60. ad §. 76.

Conclusio supplicis Libelli à §. 76. ad §. 80.

Beatissime Pater .

- A**rchiepiscopi, & Episcopi Hispanorum Regnorum, videlicet Archiepiscopus Toletanus, Archiepiscopus Hispalensis, Archiepiscopus Compostellanus, Archiepiscopus Tarraconensis, Archiepiscopus Valentinus, Archiepiscopus Burgenfis, Archiepiscopus Granatensis, Episcopus Cordubensis, Episcopus Conchensis, Episcopus Giennensis, Episcopus Cartaginensis, Episcopus Gadicensis, Episcopus Malacitanus, Episcopus Oxomensis, Episcopus Abulentis, Episcopus Salamantinus, Episcopus Placentinus Ordinis Prædicatorum, Episcopus Lucensis, Episcopus Zamorensis, Episcopus Auriensis Ordinis Sanctissimæ Trinitatis, Episcopus Tudensis, Episcopus Cauriensis, Episcopus Ciuitatensis Ordinis Minorum Sancti Francisci, Episcopus Legionensis, Episcopus Ovetensis, Episcopus Pacensis, Episcopus Astoricensis Ordinis S. Bernardi, Episcopus Barchinonensis, Episcopus Vicensis, Episcopus Gerundensis, Episcopus Barbastrensis, Episcopus Illerdensis, Episcopus Urgellensis, Episcopus Dertucensis, Episcopus Celsonensis, Episcopus Pampilonensis, Episcopus Calaguritanus, Episcopus Majoricensis, Episcopus Segobienfis, Episcopus Oscensis, Episcopus Terulensis, & Episcopus Tirafonenfis Ordinis Beatæ Mariæ Virginis de Mercede, (qui omnes specialia in id mandata procurationis iam miserunt), ad Sanctitatis Vestræ pedes provoluti humiliter exponunt ea, quæ hic subijciuntur .
- Serenissimus Rex Catholicus pro eo, quod Hispanis Regibus innatum est, veræ pietatis, ac religionis studio, vehementer dolens, quod in ejus Regnis Ecclesiastica disciplina collabesceret, pluribusque in rebus Sacrorum Scita Canonum, & Sacri Concilii Tridentini Decreta, non eâ, quâ par erat, diligentiam servarentur, per suas literas datas die 30. Martii 1721., omnes suorum Regnorum Antistites excitavit ad celebrationem Conciliorum Provincialium, & Diœcesanorum, in memoriam eis revocando Ecclesiasticas leges, quæ id postulabant, simulque eis ante oculos ponendo, quanta soleat esse hujusmodi Conciliorum vis, atque utilitas ad repurgandos mores, controversias componendas, eliminandos abusus, & Clerum omnem in veterem splendorem Virtutis revocandum .
- Regiæ excitationi obsecundans Archiepiscopus Toletanus, statim Concilium Provinciale indixit, id quod & in aliis Provinciis faciendum parabatur . Interea tamen temporis contigit obitus san. mem. Clementis XI., in cujus locum die 8. Maji 1721. Pontifex creatus fuit Innocentius XIII. Hic autem postquam ab Apostolico in Hispaniis Nuncio rescivit Provincialia destinari Concilia, significavit bmo D. Cardinali Belluga, qui ad comitia pro novi Pontificis electione habita

(1)
*Lettera scritta dalla Maestà del
 Rè Cattolico alla sa: me:
 d'Innocenzo XIII.*

Beatissimo Padre. Sopra i differenti importanti punti, che devon trattarsi per la maggior osservanza della Disciplina Ecclesiastica di questi miei Regni, farà presente alla pia considerazione di Vostra Santità il Cardinal Belluga tutto il conveniente a questo fine, ed' alle sue buone intenzioni. Supplico Vostra Beatitudine di considerare quel che il predetto Cardinale le rappresenterà in ordine à ciò, come cosa sì importante al maggior bene della Chiesa. Spero meritare da Vostra Santità questo favore al tempo stesso, che le domando la sua S. Benedizione. Nostro Signore guardi la Santissima Persona di Vostra Beatitudine per il buono, e prospero governo dell'Universal Chiesa.
 Lerma 16. Gennaio 1720. &c.

venerat, laudare se quidem Regis, ac Præsulom studia de Ecclesiastica re-dintegrandâ disciplina, sed Provincialium Conciliorum celebrationem non exigui operis, & negotii futuram, multiq;e fortasse difficultatibus obnoxiam: Satius iccirco se existimare, quod ab Apostolica Sede adhiberentur opportuna remedia, deindeque pro iis ad effectum perducendis Diocesana Concilia à singulis Episcopis haberentur. De hac Innocentii mente D. Cardinalis Belluga certiore fecit Catholicum Regem, qui eâ probatâ, per suas literas Pontificem rogavit, ut Ecclesiasticę disciplinæ incommoda, quibus erat mendendum, à prædicto D. Cardinali intelligeret, iisq; pro sua sapientia consuleret. Regia Epistola sic habet (1) *Mui Santo Padre = Sobre los diferentes importantes puntos, que se tienen que tratar para el major acierto en la Disciplina Ecclesiastica de estos mis Reinos bara presente a la piadosa consideracion de V. S. el Cardenal Belluga todo lo conveniente a estos fines, y sus buenas intenciones. Supplico a V. B. atienda a lo que el referido Cardenal le representare en orden a esto como cosa tan importante al major bien de la Yglesia. Espero merecer a V. S. este favor al mismo tiempo, que solicito su santa bendicion; Nuestro Señor guarde, la mui santa Persona de V. B. al bueno, y prospero regimiento de su universal Yglesia. De Lerma a 16. de Enero de 1722. &c.* Itaque D. Cardinalis Belluga scriptis prodidit, singula rerum capita, quę juxtâ Regiam quoque mentem visa fuerant pertractanda in Provincialibus Conciliis, eaque non solum obtulit Summo Pontifici, sed etiam misit

mist Catholicò Regi, vt ea videret, & an sibi probarentur rescriberet. Omnia laudavit Majestas Sua, & per alias literas petiit à Pontifice, ut super iis sollicitudinis suæ partes interponeret, & quid factò opus esset, per Apostolicam Constitutionem decerneret. Literarum, eisque adjuncti folii exemplum hoc est. (2)

Mui Santo Padre. Los diferentes importantes puntos, que para el mayor acierto de la Disciplina Ecclesiastica en estos Reinos haria presentes a la piadosa consideracion de V. S. el Cardenal Belluga, y mis fieles descos del mayor bien de la Yglesia me obligan gustosamente a escribir ultimamente a V. B. en recomendacion de ellos, y de las mismas buenas intenciones del Cardenal, y aviendo entendido por el, que el Apostolico Zelo de V. S. quiere por si, y por su paternal amor tomar todas las providencias de reforma que sobre esta importancia se necesitan en estos mis Reinos, segun el papel que el Cardenal ha puesto en manos de V. B., y ha remitido tambien a las mias, doi gracias a V. S. por su Zelo, y buelvo a recomendarla a V. B. suplicandola quexa favorecerla, y que venga tan clara, y resolutivamente declarada, como se manifesta por un papel que al mismo tiempo que esta carta presentara a V. S. y me prometo sean sus expresiones benignamente atendidas al mismo tiempo, que solicito de V. B. su santa bendizion. N.S. &c.
Folium in Epistola memoratum. De-
seando el Rei como un bien mui importante a la Yglesia la reforma del Clero Secular y Regular de sus Reinos, y la Disciplina, moderacion y remedio de los desordenes y persuicios, que a ellos resultan, y al mismo Estado Eccl-

(2)

Altra Lettera di Sua Maestà Cattolica alla sa. me. d' Innocenzo XIII.

Beatissimo Padre. I differenti importanti punti, che per la maggior osservanza della Disciplina Ecclesiastica in questi Regni hà esposto alla pia considerazione di V. Santità il Cardinal Belluga, ed i miei più veri desiderii; del maggior bene della Chiesa m'obbligarono con piacere à scrivere ultimamente à V. Beatitudine in raccomandazione de' medesimi, e delle stesse buone intenzioni del Cardinale, dal quale auendo inteso, che l'Apostolico zelo di V. Santità vuole ex se, e col suo paterno amore prender tutte quelle providenze di riforma, che sopra sì importante affare sono necessarie in questi miei Regni in conformità della Scrittura, che à V. Beatitudine hà presentata il Cardinale, ed anche hà fatta ricapitare a me; Rendo à V. Santità infinite grazie del suo zelo, e le rinnovo la raccomandazione à favore della medesima, supplicandola che voglia favorirla, e mandarla sì chiara, e resolutivamente dichiarata, come si manifesta in un foglio, che insieme con questa Lettera presenterà à Vostra Santità, e mi prometto, che saranno le sue espressioni benignamente attese, al medesimo tempo, che pre-

prego V. Beatitudine della sua Santa Benedizione &c.

Foglio, al quale si riporta la Lettera.

Desiderando il Re, come un bene affai importante per la Chiesa la riforma del Clero Secolare, e Regolare de' suoi Regni, e la disciplina, moderazione, e rimedio à disordini, che ad essi risultano, & allo stesso stato Ecclesiastico, attesa la moltitudine degl'ordinati, principalmente di Tonfura, & Ordini Minori, senza alcuna necessità, nè avendo prestato alcun servizio alla Chiesa, ed il più delle volte à titolo di Cappellanie fantastiche di niuna, ò d'viva molto tenue congrua. E perche S. Maestà riconosce, che questi, ed altri disordini, e pregiudizij, che si patiscono, e si sperimentano ancora negli giudizi, e specialmente nel proseguimento delle Cause Ecclesiastiche per l'abuso delle inibizioni de' Giudici Superiori in Curia, & extra Curiam, colle quali vengono vessate le Parti, facendosi agli aggravii notabilissimi nel loro diritto, e spesso, rendendosi eterne le liti, delle quali non si vede mai il fine, nascono dall' inosservanza del Santo Concilio di Trento, Sagri Canoni, e Costituzioni Apostoliche, giudicò S. Maestà conveniente al servizio della Chiesa, e bene dello Stato Ecclesiastico, e di tutti i suoi Regni, eccitare gl' Arcivescovi, e Vescovi de' medesimi alla celebrazione de' Concili Provinciali, e Diocesani, come erano obbligati, per regolare quanto si è riferito secondo le sopraccennate disposizioni; Ma avendo saputo dal Cardinal Belluga, che con sommo zelo dirige quest' importante affare in Roma,

Ecclesiastico por la multitud de Ordenados principalmente de tonsura y menores ordenes sin necesidad alguna, ni servicio de la Iglesia, y las mas veces a titulo de Capellanias fantasticas de nui moderada, o ninguna congrua, porque reconosce Su Magestad que estos y otros desordenes, y persuios que se padecen, y experimentan en los suicios, y señaladamente en el seguimiento de las causas Ecclesiasticas por el abuso de las inibiciones de los suzes superiores in Curia, & extra Curiam con lo que se vesan las partes, y seles hazen notables agravios en sus derechos y expensas haciendo se eternos los pleitos a los quales nose les vece el fin, nacen dela inobservancia del Santo Concilio de Trento, Sagrados Canones, y Constituciones Apostolicas, tuvo Su M. por conveniente al servicio de la Iglesia y al bien del Estado Ecclesiastico, y de todos sus Reinos excitar a los Arzobispos, y Obispos de ellos a que celebrasen sus Concilios Provinciales y Diocesanos, como eran obligados para que arreglasen todo lo referido a las expresadas disposiciones, pero aviendo sabido por el Cardinal Belluga, que con sumo zelo sigue esta importancia en Roma el estado de ella por el Santo Zelo con que Su Santidad la trata, y la entienda la Congregacion que ha señalado para su examen, ha resuelto escribir a Su Beatitud la carta, que acompaña a este papel, que al mismo tiempo se entregara a Su Beatitud, suplicando que toda esta grave dependencia venga bien resuelta y declarada, mandando su execucion a todos los Obispos de estos Reinos, y que ninguno pueda por omision dexar lode poner en cumplimiento en sus Sinodos, ni con pleitos, ni controversias puedan suspender lo exc.

execucion , de forma que las providencias de Su Santidad puedan excusar los Concilios Provinciales , que se avian de celebrar , dexando solo el extrajudicial recurso a Su Santidad , y sus Congregaciones por via de consultas , y representaciones despues de cumplido lo que S. B. ordinare , lo qual sera para S. M. de mucha complacencia por lo que resulta en beneficio de la Iglesia con la major estimacion del Estado Ecclesiastico , y en bien del Reino =

4. Innocentius, ut eam, quam rei gravitas postulabat, maturitatem adhiberet, selegit aliquot Eñnos Dominos Cardinales, sacrá doctrinâ, pietate, prudentia, rerumque usu præstantes, jamque adscriptos Sac. Congregationi præpositæ executioni, & interpretationi S. Concilij Tridentini, videlicet Origum ejusdem Sac. Congregationis Præfectum, Gualterium, Picum, Zondodarium, Belugam, & Salernum, addito in hujus particularis Congregationis Secretarium Reverendis. Archiepiscopo Lambertino, qui itidem generalis Congregationis Concilii Secretarius erat. Iis igitur mandavit Pontifex, ut rem totam diligentissimè discuterent, & remedii afferendi rationem inirent. Et quidem dato sibi negotio præstantissimi Viri illi per plures menses singulari curâ, diligentîâ, studio, & labore satisfecerunt, sex quoque habitis Congregationibus, auditisque circa ea, quæ respiciebant Regulares, Patribus Procuratoribus Hispanis Romæ degentibus. Relata subinde fuit Summo Pontifici concors Eminentissimorum Cardinalium, circa singulos articulos sententia, eamque Eminentissimus Belluga signi-

5.
ma, lo stato del medesimo per il Santo zelo, con cui S. Santità lo tratta, e la Sacra Congregazione deputata ad esaminarlo l'intende, ha risoluto scrivere à V. Beatitudine la lettera, che viene accompagnata da questo foglio, il quale le farà consegnato al medesimo tempo, supplicandola disponga in modo tale questa grave pendenza, che venga ben risolta, chiara, e dichiarata, ordinandone a tutti i Vescovi di questi Regni l'escuzione, e che niuno possa per omissione tralasciar di porla in effetto ne' suoi Sinodi, nè possino con liti, e controversie sospenderne l'escuzione, di maniere che le providenze prese da S. Beatitudine possino scusare i Concilii Provinciali, che dovevano celebrarsi, riservando à Sua Beatitudine, e sue Congregazioni l'estragiudicial ricorso per via di consulte, ò rappresentazioni, adempiendo però avanti quanto S. Santità ordinasse, il che sarà per S. Maestà di grandissima compiacenza, atteso il benefizio, che ne risulta alle Chiese, e la maggior stima dello Stato Ecclesiastico, e bene del Regno.

gnificavit etiam Regi Catholico, cui gratissima fuit.

5. Jussit igitur Pontifex Rmo Lambertino, ut promulgandæ Constitutionis formam juxta Congregationis consilium conscriberet, ejusque exemplum fuit singulis prædictis Eminentissimis Cardinalibus communicatum. Per id verò tempus Regulares Hispani recursum habuere ad Summum Pontificem, conquerentes sua vulnerari privilegia, & efflagitantes, ut antequam ederetur Constitutio, daretur sibi facultas exponendi suas rationes adhibitâ Advocatorum operâ. Annuit Sac. Congregatio, ad quam remissa à Pontifice fuerunt Regularium preces, interjectoque plurium mensium spatio, tandem obtulerunt ipsi Regulares prolixam Allegationem à quatuor primariis Romanæ Curie Advocatis exartam, qua in duobus Congressibus perpensâ, Eminentissimi Domini Cardinales nonnullas designatæ Constitutionis capita temperari posse censuerunt in gratiam eorundem Regularium. Interim verò Eminentissimus Belluga miserat Regi Catholico exemplum ipsius Constitutionis, quæ promulganda parabatur.

6. At Innocentius, ut nihil vigilantie prætermitteret, singula ejus decreta per se ipsum de integro ad examen revocare gravatus non fuit, adscitis etiam in consilium aliis tribus Eminentissimis Cardinalibus, nimirum Corradino Prodatorio, S. Agnetis tunc Secretario Status, & Oliverio Brevium Secretario; Postquam verò dilucidè cognovit omnia fuisse rectè, atque ordine constituta, expediri, & promulgari jussit Literas Apo-

7
stolicas, signatas die 13. Maii 1723.²²
quas deinde etiam tradi voluit. Eminentissimo Domino Cardinali Belluga, ut in Hispaniam rediens eas Regi perferret.

7. Rex Ludovicus I., qui tunc Regni administrationem susceperat, lectâ Constitutione, quæ Pontificis nomine sibi reddita fuerat, religiosissimi animi sui sensa aperuit eidem Pontifici per literas mox referendas (3) *Mui S. Padre. Haviendo visto la Bula concedida por V.S. en 13. de Maio de 1723. a instancias del Cardinal Belluga asistidas. de los ruegos del Rei mi Señor, y mi Padre, he reconocido en ella el amor, y santas intenciones con que V. B. atiende a la mejor Disciplina Ecclesiastica de mis Reinos, y deviendome interesar en que en ellos se conserve y florezca la Religion y piedad, con que se han hecho dignos de ser uno de los miembros mas principales de la Yglesia, y mas favorecidos de la Santa Sede, en que tan dignamente esta colocado V.S. no puedo dexar de manifestar à V.B. mi estimacion y consuelo de verlos atendidos de los cuidados de V. S. asegurando que por mi veneracion a la Santa Sede y deseo del major bien de mis Reinos no cesare jamas de atender a que siempre mantengan el respeto devido a la Santa Sede, y la mas rendida obediencia a las paternales instrucciones de Vuestra Beatitudine. Nuestro Señor &c.*

8. Subinde idem Rex, intellectâ etiam suorum Consiliariorum sententiâ, Constitutionem ipsam ad omnes suorum Regnorum Antistites, necnon ad Superiores Regulares misit, adjunctâ ad ejus executionem enixè commendandam Epistola, quæ sic habet

Re-

(3)

Lettera della Maestà Cattolica di Luigi Primo alla Sa. me. d'Innocenzio XIII.

Beatissimo Padre. Avendo vista la Bolla concessa da Vostra Santità alli 13. di Maggio 1723. ad' istanza del Cardinal Belluga, assistita dalle preghiere del Re mio Signore e Padre, ho in essa ravvisato il paterno amore, e sante intenzioni, colle quali attende Vostra Beatitudine al miglior profitto della Disciplina Ecclesiastica di questi miei Regni; E dovendomi io interessare, che in essi si conservi, e fiorisca la Religione, e Pietà, per cui si son resi degni d'essere de più principali membri della Chiesa, e i più favoriti dalla Santa Sede, nella quale stà sì degnamente collocata la Santità V.; non posso omettere di manifestarne a V. Beatitudine la somma mia stima, e consolazione, vedendoli attesi dalle sollecitudini di V. Santità, assicurandola, che per la mia venerazione alla S. Sede, e desiderio del maggior bene de' miei Regni, non cesserò giammai di far sì, che sempre mantenghino il dovuto rispetto alla stessa Santa Sede, e la più rispettosa ubbidienza alle paterne istruzioni di V. Beatitudine. Nostro Signore &c. dal Buon Ritiro 18. Marzo 1724.

Let

(4)

*Lettera della Maestà Cattolica di
Luigi I. a i Vesconi de suoi
Regni.*

Reuerendo in Christo Padre Ves-
covo &c. del mio Consiglio . La
Santità del Nostro SSmo Padre
Innocenzo XIII. ad insinuazio-
ne del Re mio Signore , e mio
Padre , e per mezzo del Cardi-
nal Belluga ha conceduta una
Bolla sopra la riforma dello
Stato Ecclesiastico, Secolare,
e Regolare di questi miei Regni
e Signorie , per la più esatta of-
servanza, che all' uno , ed all'
altro stato conviene in conformi-
tà del loro istituto . Ed
avendola io rimessa al mio Con-
siglio di Castiglia , a fin che so-
pra il di lei contenuto mi rap-
presentasse ciò , che gli si offer-
rifle , e paresse , come anco in
caso di non incontrarvisi diffi-
coltà alcuna mi significasse a chi
si debba incaricare la più esatta
osservanza della medema; av-
endolo eseguito , e conferito con
me tutto ciò , che ha stimato
conveniente in tale affare , è
stato risoluto di mandare a tut-
ti i Prelati Secolari , e Regola-
ri copie stampate della mento-
vata Bolla , raccomandando
loro l' esecuzione , e pratica di
essa nelle loro Diocesi , e Di-
stretti , con aver presente le in-
sinuazioni fatte a Sua Santità
dal Rè mio Signore , e mio Pa-
dre ; intendendosi ciò senza
pregiudizio delle mie Regalie,
e l'uspatronato Reale . Onde
in conformità di tal risoluzione
vi mando copia della predetta
Bolla , raccomandandovi (come
io fò) la sua esecuzione , e
pratica nella Vostra Diocesi ,
secondo l'espresso di sopra ; che
di tutto ciò ; che farete per
adempimento di essa , mi darò
per seruito , e per mezzo del
mio

(4) Reuerendo en Christo Padre
Obispo N. de mi Consejo . La Santi-
dad de N. M. S. Padre Innocencio XIII.
a las insinuaciones del Rei mi Señore ,
y mi Padre , y por mano del Cardenal
Belluga ha concedido Bula sobre la
Reforma del Estado Ecclesiastico Se-
cular , y Regular de estos mis Reinos
y Señorios para la mas exacta obser-
vancia que pertenece a uno y otro esta-
do en su instituto . Taviendola remitido
a mi Consejo de Castilla a fin de que
sobre su contenido me informase lo que
se le ofreciese y pareciese : como tam-
bien de que en caso de su practica si se
considerase su pase sin dificultad algu-
na expresase a quien se devia encargar
la mas exacta observancia de ella .
Aviendolo executado , y con migo con-
sultado todo lo que ha tenido por con-
veniente en este asunto : He resuelto
remitir a todos los Prelados Seculares
y Regulares copias impresas de la refe-
rida Bula recomendandole su execucion
y practica en sus Diocesis , y Distri-
ctos , teniendo presentes las insinuacio-
nes a Su Santidad del Rei mi Señor ,
y mi Padre , entendiendo se esto sin per-
juicio de mio Regalias y Patronato
Real , y en su conformidad os remito co-
pia de la mencionada Bula , recomen-
dandoos (como lo hago) su execucion , y
practica en vuestra Diocesi , como va
referido , que de todo lo que obrareis
en su cumplimiento me dare por ser-
vido , y del recibo de esta dareis abiso
por mano de mi infrascripto Secreta-
rio . De Buen Retiro a 31. de Mar-
zo 1724. == Io el Rei == &c.

9. Ab humanis erepto Innocentio XIII.
Sanctitas Vestra ad Supremam Petri
Sedem , universo Catholico Orbe
plaudente , euecta , Constitutionem
illam cum omnibus in ea prescriptis
non

mio sottoscritto Segretario darete avifo di aver ricevuta la presente Lettera. Dal buon Retiro li 31. Marzo 1724. =

IO IL RE =

non solum probavit, summisque ornavit laudibus, sed etiam in forma, ut ajunt specifica, ejusque tenore inserto confirmavit, & insuper addidit == *Ac quatenus opus sit innovamus, & de novo constituimus, ordinamus, sancimus, decernimus, declaramus, illisque inviolabilis Apostolica firmitatis robur adicimus; Necnon tam Dilecto Filio Nostro, & Sedis prefata in Regnis Hispaniarum Nuncio nunc, & pro tempore existenti quoad ea, quae ad ipsum, ejusque Tribunal pertinent, quam Venerabilibus Fratribus; Archiepiscopis, Episcopis, ceterisque Locorum Ordinariis, & Superioribus, ac etiam Dilectis Filiis utriusque Clero Saeculari, & Regulari eorundem Regnorum districtè, & sub interminatione Divini Judicii, Auctoritate prefata harum serie precipimus, & mandamus, ut illa omnia, & singula, omni mora, dilatione, & evasione sublata, debita Obedientia exequantur, & accurate, & exactè servent, faciantque respectu illa ab illis, ad quos spectat, & quodcumque spectabit in futurum, eadem Auctoritate omnimodè executioni demandari, & inviolabiliter observari ==, ut ex Literis Apostolicis editis die 23. Septembris 1724., quae jussu Sanctitatis Vestrae relatè etiam fuerunt in Appendicem Concilij Romani pag. 220. Ac praeterea Sanctitas Vestra mandavit Rmo Nuntio in Aula Matritensi degenti, ut easdem suas Literas ad cunctos Praesules tum Seculares, tum Regulares mitteret, prout re ipsa factum fuit.*

10. At nonnulli ex Regularibus Serenissimo Regi Philippo V. obtulerunt supplicem quemdam Libellum, cujus formam, propositumque iam non

igno:

B

si servare non possent, ut in
 anno 1726, auctoritate Pontificia
 expressè declaratum est.

ignorat Sanctitas Vestra, quæ tùm
 ex eo, tùm aliunde intelligens eor-
 dem Regulares executionem memo-
 ratæ Constitutionis sic declinare,
 atque eludere, aliam die 27. Mar-
 tij 1726. promulgavit Constitutio-
 nem, quæ non solum gravissimis ver-
 bis eorum contumaciam objurgavit,
 omniaque ad impediendam prædictæ
 Constitutionis observationem ab eis
 scripta, gestaque, cum omnibus in-
 dè secutis, vel secuturis, Apostoli-
 ca Auctoritate reprobavit, damna-
 vit, proscripsit; verum etiam ex vi
 summæ suæ Potestatis, sibi que debi-
 tæ obedientiæ, iterùm distictè præ-
 cepit observari, & quacumque abje-
 cta cunctatione, vel contraria inter-
 pretatione; ad effectum perducî om-
 nia in eadem Constitutione sancita,
 ac declarata, renovatis etiam, auctis-
 que panis ibidem indictis. Voluit
 insuper Sanctitas Vestra secundam
 istam Constitutionem per Apostoli-
 cum Nuncium reddi ipsi met Catho-
 lico Regi, à quo simul petijt Sancti-
 tas Vestra, ut benignè annueret ei-
 dem Nuncio imploraturæ pietatæ
 potestatemque suam ad Canonicæ
 Disciplinæ Patrocinium, ut fusiùs ha-
 betur in Literis Sanctitatis Vestræ
 hic subiiciendis == *Carissimo in Chri-
 sto Filio Nostro Philippo Hispania-
 rum Regi Catholico* == *Benedictus Pa-
 pa XIII.* == *Carissime in Christo Fili-
 Noster Salutem &c. Ad retinendam
 propagandamque Ecclesiasticam,
 Regularem in tuis istis florentissimis
 Regnis Disciplinam, atque ad Sacri
 præsertim Tridentini Concilii præscri-
 pta exigendam, dignis etiam tua Ma-
 jestate votis, & postulationibus obse-
 cundare gestiens felic. record. Innocen-
 tius Papæ XIII. Prædecessor. Noster.*
 Con;

Constitutionem promulgaverat, quæ
 incipit == Apostolici Ministerii ==,
 quàm Nos inter ipsa nostræ Servitutis
 primordia confirmavimus, eandem no-
 minùs colendæ Dominicæ Vincæ ne-
 cessariam reputantes, quàm Regni tui
 rationibus profuturam. Non tam enîm
 armis, & opibus, quàm Christianis
 moribus, atque institutis, & Eccle-
 siastici Ordinis Sanctitate regna fir-
 mantur, nec possunt vllò potentie ma-
 nimento consistere, nisi Sacrorum Ca-
 nonum reverentia, rerumque Divina-
 rum cultus conciliet publicis rebus
 Cœleste præsidium. Id autem cum sa-
 pientissimè intelligeret clar. mem. Lu-
 douicus I., dùm viueret Hispaniarum
 Rex Catholicas, Filius tuus, eandem
 Constitutionem obsequenter excepit,
 atque Episcopis, Prælatisque Regu-
 laribus servandam commendavit, sua-
 que virtutis esse duxit, ut ad uberio-
 rem fructum Apostolicæ sollicitudinis
 operam etiam Regiæ pietatis conferret.
 At enîm inter hæc argumenta lætitiæ
 ex Regali obsequio suscepta, ingens No-
 bis dolor obortus est de illorum auda-
 cia, qui præcæteris ex saluberrima
 Constitutione proficere, aliisque exem-
 plo preire, atque alacri animo ma-
 ternis caris hujus Sanctæ Sedis obse-
 qui debuissent. Siquidem ingenti cum
 animi acerbitate rescivimus Regula-
 res plerosque incredibili temeritate,
 non modo debitam Apostolicæ Consti-
 tutioni obedientiam detrectasse, sed
 verbis etiam, factis, scriptisque ita
 illam excepisse, ut vix scandalum
 emergere possit huic Sanctæ Sedi inju-
 riosus, aut ab Hispanici nominis re-
 ligatione magis alienum, atque aded ma-
 jori studio, zeloque Majestatis tuæ
 propulsandum. Nos quidem eo majo-
 rem

rem ex ejusmodi scandalis dolorem suscepimus, quod Regularium Ordinem, cui nomen dedimus, expressèque in Prædicatorum familia professi sumus, præcipua charitate complectamur, atque ad ejus cultum, ornamentum, & dignitatem studiosissime advigilemus. Meritis tamen pœnis in detrectantes animadvertere supersedimus, fore sperantes, ut officii memores stimulis potius Instituti sui, quàm pœnis excitati ad saniora consilia revertantur, tum etiam intercedentibus Superiorum Generalium obtestationibus, qui se dissensionis inscios protestantes, demissam in posterum ab omnibus Constitutioni obedientiam delatum iri affirmaverunt. Itaque satius duximus, disseminatas contra eandem Constitutionem calumnias, erroresque, nova Constitutione proscribere, eaque potissimum Capita, quæ ad Regulares pertinent, renovata nostræ Auctoritatis præscriptione, quam reddet Majestati tuæ Venerabilis Frater Alexander Archiepiscopus Rhodiensis, noster, atque hujus Sanctæ Sedis Nuncius, qui eandem cunctis Hispaniarum Episcopis, & Regularium Superioribus mittet, ac nostro etiam nomine ad Canonicæ Disciplinæ patrocinium pietatem, potestatemque tuam implorabit. Tua certè res agitur Carissime in Christo Fili noster, cum Ecclesiastica rationes in Regnis tuis laborant, aut dilabuntur. Ut tuam igitur, quæ Dei est, Causam suscipe; Et quoniam probe intelligis non minùs tibi ad Ecclesiâ, quæ Regnum est Christi, ornandam, tuendamque, quàm ad temporalis Regni tui securitatem, & amplitudinem aliorum laborandum, indeque Tibi uberiores

cæle.

coelestis præmii retributionem esse re-
 dundaturam, merito futurum confi-
 dimus, ut cunctis inobedienciæ emen-
 datis exemplis, & contumaciæ deletis
 vestigiis, Sacra Hispaniarum Disci-
 plina nulla capiat pristinae celebritatis
 detrimenta, sed insignia potius de tuo
 præsidio claritatis incrementa susci-
 piat: Ac Majestati tuæ Apostolicam
 benedictionem amantissime imperti-
 mur. Datum Romæ die 3. Aprilis an-
 ni 1726. 7

11. Jussu igitur Sanctitatis Vestræ
 Apostolicus Nuncius misit secun-
 dam Constitutionem omnibus Ar-
 chiepiscopis, & Episcopis, itemque
 Superioribus Regularium, qui sta-
 tim obtemperarunt in eo, quod spe-
 ctat ad excipiendas Monialium Con-
 fessiones; nec dubitandum, quin simi-
 lem obedientiam in cæteris quoque
 rebus sint omnes præstituri, proût de
 aliquibus compertum verè est.

12. At non ita multo post Capitulum
 Toletanum, tam suo, quàm aliorum
 Capitulorum Castellæ, & Legionis
 nomine (est enim in more, ut si quid
 vni Capitulo disceptandum occurrit
 cum suo Episcopo, alia etiàm Capi-
 tula vicissim ad vires suas in litem so-
 ciandas excitentur) fuit Regi Ca-
 tholico traditus supplex libellus, quo
 exponebatur ipsorum Capitulorum
 jura haud leviter ex prædicta Con-
 stitutione lædi. Regii autem Consi-
 liarii, ad quos remissus fuit libellus,
 memores etiàm reclamationis, quam
 antea Regulares proposuerant, cen-
 suerunt posse Majestatem Suam per-
 mittere, ut tam ipsi Regulares, quàm
 Capitula emergentes dubitationes
 ad Summum Pontificem referrent,
 additis apud eum Regiis precibus, ut

(5)

*Deliberazione di Sua Maestà
Cattolica nel suo Real
Consiglio.*

In vista di questa, e dell' antecedente Consulta delli 8. Aprile, che vâ annessa, e avendo in considerazione tuttociò, che è occorso circa questa Bolla sin da avanti, che si spedisse; Hò risoluto condescendere, che le Chiese proponghino tutte le ragioni, che se gli offerissero, e le trasmettino all' Agente Generale delle Chiese residenti in Roma, non volendo che per questo fine mandino altro Soggetto particolare. Hò anche risoluto, che tutte le Religioni, sopra quei punti, ne' quali giudicano che si vulnerino li loro Privilegi, scrivino le loro ragioni ad alcuno de' Procuratori Generali, che stanno in Roma; Ed hò ordinato, che per via riservata si scriva à Sua Santità, che desiderando la pace, e tranquillità dello Stato Ecclesiastico, Secolare, e Regolare, son concorso à supplicarla, acciò si degni intendergli con benignità in quello che giudicasse conveniente.

de' in tē decernere dignaretur quidquid ad eorum tranquillitatem magis ex edire judicasset. Itaque deliberatio capta à Rege Catholico ruit his verbis (5) *Publicado en el Consejo en 21. de Agosto de 1726. = En vista de esta consulta, y de la antecedente de 8. de Abril que va adjunta, y teniendo presente todo lo ocurrido acerca de esta Bula desde antes de su expedicion. He resuelto venir en que las Yglesias propongan todas las razones que se les ofrecieren, y las remitan al Agente general de las Yglesias, que esta en Roma sin embiar sugeto particular para esto. Tambien he resuelto que las Religiones en los puntos, en que juzgan vulneradas sus privilegios escriban sus razones a algunos de los Procuradores Generales, que tienen en Roma, y he mandado que por la via reservada se escriba a Su Santidad, que por el deseo de la paz, y tranquilidad del Estado Ecclesiastico Secular, y Regular he venido en hazer la Supplica, de que Su Santidad los atiende con benignidad en lo que purgare conveniente =.* Ei autē, qui tūc negotia Majestatis Suae curabat in Urbe, mandatum fuit, ut Sanctitati Vestrae significaret id, quod eā regiam deliberatione continebatur.

13. Archiepiscopus verò Toletanus, cui etiam alii Anistites in hoc negotio se se commendaverant, veritus, quin aliter quàm esset, Sapientissimi Regis mens fortasse accipi posset, suarum partium putavit esse per Regium Confessarium Majestati Suae supplicare, ut ad Sanctitatem Vestram similes daret literas, quibus eam rogaret, ut benignè audire etiā dignaretur rationes ab Archi-

*Lettera del P. Gabriel Bermudez
 Confessore di Sua Maestà
 Cattolica a Monsignor
 Arcivescovo di
 Toledo.*

chiepiscopis, & Episcopis exponen-
 das pro illegis firmiter servandis om-
 nibus ejusdem Constitutionis decre-
 tis: Responsumque fuit nomine Re-
 gis in hec verba (6) *Excelentissimo
 Señor: Mui Señor mio: El Rey tie-
 ne por muy justificada la representá-
 cion de Voftra Excelencia, y embia oy
 orden para que se escriba a Su Santi-
 dad en nombre de Su Magestad para
 que oiga también a los Señores Obispos
 y Arzobispos en la Congregación; en
 que se trataren las dudas que se pro-
 pusieren por las Yglesias: la intencion
 de Su Magestad es sossegar las inquie-
 tudes juzgando que este paso de que
 sean oídos los interesados es conforme
 a equidad; y mas no pidiendo Su Ma-
 gestad revocacion, ni suspension de la
 Bula, ni de punto alguno de los que
 contiene, y porque no se haga mas rui-
 do es su intencion que no vaya sugeto
 para esta dependencia; con que sino ay
 Agente General de las Yglesias, la in-
 tencion de Su Magestad es que nom-
 bren algunos de los particulares que se
 hallan en Roma &c. S. Ildefonso y Ago-
 sto 27. de 1726.::* Proüt mandatum sta-
 tim à Rege fuit suam illam prò Ar-
 chiepiscopis, & Episcopis mentem ex-
 poni Sanctitati Vestræ.

Eccellentissimo Signore. Il Rè giu-
 dicando molto giusta la rappre-
 sentazione di Vostra Eccellenza
 ordina, che in suo nome si scriva
 à Sua Santità, à fin che nella
 Congregazione, ove si trattasse-
 ro i Dubbj, che si proporranno da'
 Capitoli, siano anche uditi li Mon-
 signori, Vescovi, ed Arcivescovi.
 L' intenzione di Sua Maestà è d'
 acquietare le turbolenze, stimando
 che il passo di dover'esser sentiti gl'
 interessati sia conforme alla giustizia;
 ed inoltre non domanda Sua Mae-
 stà la revocazione, ò sospensione
 della Bolla, ò d'alcuno de' punti
 in essa contenuti, e perche non si
 faccia più rumore, è sua intenzione,
 che non vada per questo affare
 alcuno à Roma; sicche se non vi è
 Agente Generale de' Capitoli, l' animo
 suo è, che nominino alcun particolare,
 che sia in Roma &c. S. Ildefonso
 27. Agosto 1726.

4. Rebus ità se habentibus Sanctitas
 Vestra die 5. Novembris superioris
 anni designavit particularem Con-
 gregationem Eminentissimorum Cor-
 sini, Orighi, Spinulæ, Petræ, Albe-
 roni, & Falconerii, nec non Reve-
 rendissimi Archiepiscopi Lamberti-
 ni, tanquàm Secretarii. Pro certo ta-
 men habent Oratores id eâ solùm-
 mente gestum esse, ut audiantur du-
 bitationes, quas Capitula, vel Regu-
 lares ahebant se habere proponen-
 das; minime verò (quemadmodum

Pro-

reclamationi, & querimoniarum locus esse poterit, quia Constitutio in id collimat, ut Apostolica Decreta, & Sac. Concilii Tridentini Sanctiones exactè serventur, proindeque ad summum dici posset, Constitutionem illam fuisse supervacaneam, minimeque necessariam; Si verò non ita est, utique multò minùs dolendum, aut in querelam vertendum, quod Summus Pontifex pastorali suo muneri satisfecerit, redintegrandò, quâ parte elangerat, vigorem Ecclesiasticæ Disciplinæ ad normam Concilii Tridentini, & aliarum sacrarum Legum, simulque summovendo, vel præoccupando ea, quæ cum illarum sententia coherere non possent. Quid enim aliud est hoc, quàm obsecundare religiosissimis Hispani Cleri votis in eo supplici libello patefactis?

16. Atque hinc admiratione defixos tenuit omnes, quod per occasionem cujusdam Causæ *Giennen Ordinum* proponendæ in Sacra Congregatione Concilij die 25. Januarii proxime præteriti, oblatum eidem Sacræ Congregationi fuerit quoddam Memoriale typis impressum, subscriptumque à N.N. Curiali, asserente se Procuratorem, & Agentem Capituli Hispalensis: In eo enim multa supponebantur aliena à veritate, quam pandunt documenta superiùs relata, nec non plura dicebantur prorsus indigna, quæ & scriberentur, & hic referantur. Itaque Sacra Congregatio Concilii (nemine etiam loquente, Archiepiscoporum, & Episcoporum nomine) ut publicam ederet reprobationem eorum, quæ ibidem continebantur, tantamque Scribentis temeritatem non pa-

(8)

C A P. XIV.

Constitutionis Innocentii XIII.

Præterea, ut Claustralis quoque Disciplina vigor illibatus permaneat, Pontificiæ Nostræ sollicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cum itaque experientia compertum fuerit, quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad Religiosum habitum admittantur, quam vires reddituum patiantur, moderno, ac pro tempore existenti Nostræ, & Apostolicæ Sedis in iisdem Hispaniarum Regnis Nuntio per presentes committimus, & mandamus, ut curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præscriptum memorati Concilii Tridentini in Monasteria, Conventus, & Domos, tam Virorum, quam Mulierum, sive bona immobilia possideant, sive non possideant, major numerus recipiatur, quam qui, vel ex proventibus propriis ipsorum Monasteriorum, Conuentuum, aut Domorum, vel ex consuetis Eleemosynis, aliisve quibuscunque obventionibus, in commu-ve tamen conferendis, commode possit sustentari.

(9)

S. Pius V. in Constitutione 8. Bul-
lar. Tom. 2.

Gre-

reoretur iouleam, rescriptis in hæc
verba = Quoad memoriale typis im-
pressam, & directum Sacre Congre-
gationi subscriptum à N. N. tanquam
Præcuratore speciali, & Agente Ca-
pituli Hispanensis, idem non conse-
uetur inter registra Sacre Congrega-
tionis, sed laceretur, & circumscri-
batur, & dictus N. N. carceretur,
& à scribendo in Sacra Congregatio-
ne suspendatur =

17. Ut autem Sanctitas Vestra cog-
noscat, quam immeritò reclama-
verint Constitutioni, tum nonnulla
Capitula, tum aliqui Regulares,
operæ pretium visum est breues hic
subiicere adnotationes circa decre-
ta, quæ utrumque Clerum respici-
unt. Atque ut initium ducatur ab
iis septem, quæ ad Regulares pec-
tinent; Primum, quod in Consti-
tutione Innocentiana quartumdecim-
um locum tenet (8) innovat
præscriptum à Sacro Concilio Tri-
dentino, quod in Cap. 3. sess. 25. de
Regularibus sic habet = In Monaste-
riis, & domibus tam virorum, quam
mulierum bona immobilia possidentibus,
vel non possidentibus, is tantum
numerus constituatur, ac in posterum
conseruetur, qui vel ex redditibus
propriis Monasteriorum, vel ex con-
suetis eleemosynis commode possit su-
stentari = Hæc est lex Sacri Concilii
cui consonant plures Apostolicæ
Constitutiones (9), & cui perfe-
cte obsecundat Decretum Innocen-
tianæ Constitutionis. Quid ergo
licebitne Regularibus contradicere
huic sapientissimæ legi jam lata in
Tridentinò Concilio, quod in tota
Hispania statim promulgatum, &
statim obsequentissimè exceptum
fuit? Afferentne privilegium, quod
per

per Constitutionem Innocentianam vulneretur? At nullum unquam hac de re privilegium Regularibus ullis indultum à Sede Apostolica, certè fuit.

8. Secundum decretum (quod in Constitutione est decimumquintum) loquitur de Religiosis suscipere debentibus Ordines ab Episcopo, in cuius Diocesi morantur (10). Porro id constitutum à Sacra Tridentina Synodo fuit *sess. 23. de reformat. Cap. 8.*, ibi = *Vnusquisque à proprio Episcopo ordinetur* =. addita amplissima omnium privilegiorum derogatione. Sub hoc autem Conciliari decreto comprehendi etiam Regulares declaravit Gregorius XIII., ut refert Gallemart ad eum Concilii locum sub num. 2. inquit = *Sanctissimus Dominus noster Gregorius XIII. statuit, ut Regulares suscipiant Ordines Sacros ab Episcopis, in quorum Diocesi sunt Monasteria, in quibus tunc degunt, vel dimissorias ab eis accipiant juxta hoc decretum* =. Quinimò id ipsum antea præscriptum fuerat à Bonifacio VIII. in *Cap. Cum nullus. de temp. Ordin.*, & à Generali Concilio Lateranensi habito sub Leone X., ut videre est in eius Constitutione 22. §. 11 & 21., ubi non solum omnibus privilegiis, sed etiam consuetudinibus contrariis derogatum legitur. Quare Clemens VIII. inhærendo tam huic Constitutioni, quam Sacro Concilio Tridentino, decretum edidit, quo expressè cavetur Regulares pro Ordinibus suscipiendis adire debere Episcopum Diocesenum. Quod quidem decretum Sanctitas Vestra, cui exploratissima sunt privilegia omnia, quibus Regulares hodie gaudent, omni-

Gregorius XIII. in Constitutione 8. Bullar. Tom. 2.

Clemens VIII. Constitutione 60. & Confit. 83. Bullar. Tom. 3.

Paulus V. Constitutione 3. Bullar. Tom. 3.

Urbanus VIII. Constitut. 83. §. 10. & seqq. Bullar. Tom. 4.

Innocentius XII. Constitutione 95. §. *Vt autem*.

(10)

C A P. XV.

Constitutionis Innocentii XIII.

Quoties verò Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum à piæ memoriæ Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam Nostro confirmatum die 15. Martii 1596., quo sancitur non ad alium, quam ad Episcopum Diocesenum Literas Dimissorias eorumdem Ordinum susceptione à suis Superioribus esse dirigendas, præterquam in casu, quo Diocesanus à Diocesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus, quo etiam casu in Literis Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diocesani absentia, vel de illa alia causa, videlicet quod ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale Privilegium à Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut à quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per præsentem innovare intendimus. Ne verò incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis varia Diocesis Loca inhabitantibus; per mensem ante singulis vicibus publico Edicto ab iisdem

pis denuntietur se ordines esse habituros, ad eundem denuntiatio huiusmodi non fuerit, inde satis ingant Regulares Episcopum cesantem ordinationes eae minimè esse habiturum, ique idcirco licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum Literis Dimissoriis suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superius expressa.

(11)
C A P. XVI.

Constitutionis Innocentii XIII.
Episcopi in omnibus Mulierum Monasteriis sibi subiectis Ordinaria, in aliis verò exemptis Auctoritate Sedis Apostolicæ inconcuse observari curent, quæ circa Sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in Decretis Tridentinæ Synodi, quam in Constitutione similis memoriae Gregorii Papæ XIII, etiam Prædecessoris Nostri edita Idibus Januarii Anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti provide ordinata sunt.

(12)
C A P. XVII.

Constitutionis Innocentii XIII.
Rependentes etiam Christianæ Republicæ in primis expedire, ut

ninò servandum edixit in Concilio Romano *Tit. 21. Cap. 2.* Tantum igitur abest, quod Constitutio Innocentiana quidquam in hoc detrahat de privilegiis Regularium, ut potius eorum commodo adjectum in ea fuerit id, quod nec à Lateranensi, nec à Tridentino Concilio, nec à decreto Clementis VIII. indulgebatur.

19. Tertium decretum (quod in Constitutione est decimum sextum) (11) ad amussim consonat decreto Concilii Tridentini *Cap. 4. sess. 25. de reformat.*, in quo sic statuitur = *Bonifacii VIII. Constitutionem, quæ incipit: Periculoso: renovans S. Synodus universis Episcopis sub obtestatione divini iudicii, & interminatione maledictionis æternæ præcipit, ut in omnibus Monasteriis sibi subiectis Ordinaria, in aliis verò Sedis Apostolicæ auctoritate, clausuram Sanctimonialium, ubi violata fuerit, diligenter restitui, & ubi inviolata est, conservari maxime procurent: Inobedientes, atque contradictores per censuras Ecclesiasticas, aliasque poenitentias, quacunque appellatione postpositas, compescentes, invocato etiam ad hoc si opus fuerit, auxilio brachii secularis.* Poteruntne Regulares conqueri, quod Constitutio aliud præscribat, quàm quod iam fuerat à S. Synodo decretum? Habentne ullum privilegium, cuius ope arcere possint Episcopos ab exequendo id, quod tam disertis verbis, atque etiam sub obtestatione divini iudicii, & interminatione maledictionis æternæ ipsis injungitur?

20. Quartum decretum (quod in Constitutione est decimum septimum) tres habet partes (12) . Pri-

prima admonentur Regulares non licere ipsis confessiones excipere extra limites in licentia Ordinarii prefinitos, vel circa tempus, vel circa locum, vel circa Personas. Promanat hoc à Sac. Concilio Tridentino *Cap. 15. sess. 23. de reformat.* ubi statuitur = *Nullum etiam Regularem posse confessiones Secularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale Beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat, privilegiis, & consuetudine quacunque etiam inmemorabili non obstantibus.* = Enim verò cum extra tempus in concessione facultatis præfinitum, & relatè ad Personas diversas ab iis, quæ designatæ ibidem sunt, ac pro alio loco præter illum in eadem facultate expressum, Regularis verè careat approbatione Episcopi, planè sequitur vetitum illi à Concilio esse confessiones auscultare extra terminos in Episcopi licentia constitutos. Ex defectu autem jurisdictionis manifestum quoque est confessiones aliter exceptas; ipso jure irritas, & absolutionis beneficio vacuas reddi, ut apertius denuntiatur in postrema Sanctitatis Vestre Constitutione (13). Nec sanè Regulares contendere possunt donatos se unquam fuisse tali privilegio, ut cessante jurisdictione istud sacramentale iudicium valere possit.

21. In altera decreti parte (14) innovatur, confirmaturque Bulla Innocentii XII. edita die 19. Aprilis 1700., cujus verba hæc sunt = *Decernimus, & declaramus Bullam Cruciatæ Sanctæ nihil novi iuris indu-*

21
ut Ministerium, ac potestas Clavium in remittendis, retinendis, quæ peccatis rectè exerceatur, declaramus Sacerdotes tam Seculares, quàm Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatâ, vel quoad locum, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse Penitentia Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocunque Privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenus suffragatur.

(13)

C A P. III.

Constitutionis Sanctissimi Domini Nostri Benedicti XIII.

Porrò injungimus quoque exactam ejusdem Innocentii Constitutionis observantiam circa Confessiones à Regularibus prædictis, nec etiam ex Indulto, quod eis competere perperam, prætenditur in vim Bullæ Cruciatæ Sanctæ nuncupatæ, nec ex alio quocunque Privilegio excipiendas absque præcedente approbatione, & licentia Ordinarii pro tempore existentis loci, in quo Sacramentum Penitentia ministretur, servata quoque limitatione, quæ in ipsa licentia ab eodem Ordinario adjecta fuerit, vel quoad tempus, vel quoad locum, vel genus Personarum; Declarantes, quod in omnibus casibus prædictis, Confessiones aliter factæ, & respectivè exceptæ, nullæ, atque invalidæ, ipsique Confessarii eo ipso suspensi erunt.

(14)

C A P. XVII.

Constitutionis Innocentii XIII.

Cumquè idem Innocentius Prædecessor per suas die decimæ nona Aprilis Anni millesimi septin-

septingentesimi expeditas Literas decreverit Sacerdotibus tam Secularibus, quam Regularibus, non licere Confessiones eorum, à quibus ex Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approbatione Ordinarii illius loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis aliorum locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi Pœnitentes Ordinariis illis, qui Confessores electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respectivè exceptas, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessores ipso jure suspensos esse; Nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innovantes &c.

daxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem Confessariorum contra formam ejusdem Concilii Tridentini, & prædictarum Constitutionum Apostolicarum, adeo ut Confessarii tam Seculares, quam Regulares, quicumque illi sunt, in vim prædictæ Bullæ Cruciatæ à Pœnitentibus ad audiendas eorum sacramentales confessiones electi nullatenus confessiones hujusmodi audire valeant, sine approbatione Ordinarii, & Episcopi Diocesani loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, & Confessarios eligunt, vel ad excipiendas confessiones requirunt, nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab aliis Ordinariis aliorum locorum, & Diocesum obtentam, etiamsi pœnitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent. Confessiones autem aliter, & contra earundem præsentium, aliarumque Apostolicarum Constitutionum formam deinceps faciendas, & excipiendas respectivè præterquam in casu necessitatis, in mortis articulo, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessarios ipso jure suspensos esse, & etiam rigide pœnitendos ab ipsis Ordinariis locorum: Porro quantumque contrariam opinionem, tanquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, præsensu quovis contrario usu, contrariæque consuetudine etiam antiquissima, minimè obstantibus, motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus harum serie damnamus, & reprobamus, contrariumque usum, & contrariam consuetudinem hujusmodi, penitus, & omnino abrogamus, & abolemus =

(15)

C A P. XVII.

Constitutionis Innocentii XIII.
Declaramus insuper prædictis Sacerdotibus tam Secularibus, quam

22. In tertia demum parte (15) declarat Constitutio, de qua loquimur,

mur, quòd approbationi juxta præscriptum Innocentii XII. impetranda ab Episcopo Diocesano non intelligitur satisfactum per licentiam traditam ab Episcopo, qui vitâ functus fuerit, vel ad aliam Ecclesiam translatus, cum dici amplius non possit eum esse Episcopum talis loci, nec impleatur finis memoratæ Bullæ collimantis in hoc, ut qui pro tempore talem regit Ecclesiam, perspectam habeat idoneitatem illorum, quorum opera versatur circa oves sibi commissas, ac de quibus rationem Deo est redditurus, ut perpendunt egregii Theologi (15. A).

Quemadmodum proinde Regulares refragari nequeunt definitioni ab Innocentio XII. editæ, ita nec etiam impugnare possunt explicationem adjectam in Constitutione Innocentii XIII., satis enim constat, nullo numero habendam esse licentiam impertitam ab eo, qui amplius non existat Episcopus loci, in quo confessiones excipiendæ sint, si eam revocet ille, cui in præsentiarum subsunt poenitentes, in quos exercenda à Confessariis est jurisdictio: Itaque nihil in hoc pariter est, in quo Regulares conqueri de violatis privilegiis suis possint.

23. Quintum Decretum (quod in Constitutione est decimum octavum). (16.) innuitur Sacri Concilii Tridentini decreto in eodem Cap. 15. sess. 23. de reformat., ubi dicitur = *Nullum Sacerdotem etiam Regularem posse confessiones. Secularium, etiam Sacerdotum audire &c. nisi ab Episcopo approbationem obtinuerit* = sublato quocunque privilegio, & quacunque consuetudine, etiam immemorabili.

quàm Regularibus ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocunque alio Privilegio electis suffragari minime etiam posse, quod approbati alias fuerint ab Episcopo, illo, qui aliquando fuerit Ordinarius loci, in quo Confessiones audiendæ sint, sed talis tunc temporis amplius non existat, vel quia ab humanis excefferit, aut Episcopatus renunciaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperitur; sed necessariam omnino esse illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diœcesi exercent, approbationem. Hæc tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censetur, quousque præcedens licentia, siue approbatio duret, & revocata ab eo non fuerit; in quo casu nova, & expressa impetranda erit, si illa præcedenter obtenta, vel per temporis adscripti lapsum expiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuerit.

(15. A.)

Suar. de Pœnit. Sacram. disputat. 28. sect. 5. num. 4., Casned. Crif. Theol. Tom. 3. disput. 30. sect. 5. nu. 103., 106., & 107.

(16)

C A P. XVIII.

Constitutionis Innocentii XIII.

Meminerint quoque Regulares se excipere non posse Confessiones Monialium, tametsi eorum regimini, & gubernio subjectæ sint, nisi ultra licentiam suorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Episcopo Diocesano faciendum, ejusque

spe-

specialis quoad Confessiones di-
ctarum Monialium approbatio;
remota quacunq[ue] contraria
consuetudine, etiam immemo-
rabili.

li. Ab hoc autem decreto exceptos
censeri duntaxat Regulares, quos
sui Superiores destinaverint audien-
dis confessionibus Religiosorum ex
eodem proprio Monasterio, & ad
huiusmodi exceptionem significan-
dam adjectam fuisse vocem illam
Secularium, hoc est degentium ex-
tra Claustra illius proprii Monaste-
rii, vel Conventus, satis evincitur
ex quo alioquin sequeretur affirman-
dum, posse quemcunq[ue] Regula-
rem, sine ullius Episcopi approbatio-
ne, & licentia, excipere confes-
siones universorum Religiosorum ex
omnibus diversis Monasteriis, di-
versisque Regularibus Ordinibus,
itemque omnium Sanctimonialium,
etiam Episcopis subjectarum, &
non tantum in eadem Diocesi, sed
& in quacunq[ue] Orbis parte; Quæ
tamen quàm absurda sint, & à Tri-
dentinorum Patrum mente aliena,
nemo non perspicit. Quamquam
verò S. Pius V. in *Constit. 41. Bullar.*
Tom. 2. edixerit nolle se, Confessa-
rios Monialium viventium sub cura
Regularium ab Ordinario examina-
ri; deprehensis tamen incommodis
inde profluentibus, Pianam illam
Constitutionem, tam circa id, quam
circa alia Regulares spectantia, re-
duxit ad terminos iuris communis,
& Sac. Concilii Tridentini Grego-
rius XIII. in *Constitut. 9. Bullar.*
Tom. 2.

24. Sed nullus jam relinquitur. lo-
cus dubitandi post apertissimam
legem à Gregorio XV. latam in
Constitut. 18. Bullar. Tom. 4. ubi
in §. 5., sic habetur = *Confessores quo-
rò sive Regulares, sive Seculares quo-
modocunq[ue] exempti, tam ordinariis,
quàm extraordinariis, ad Confessiones*
Mo-

Monialium, etiam Regularibus subje-
ctarum, audiendas nullatenus depu-
tari valeant, nisi prius ab Episcopo
Dioecetano idonei judicentur, & ap-
probationem, quæ gratis concedatur,
obtineant = Adjectis ad ejusdem Con-
stitutionis calcem declarationibus
editis à Sacra Congregatione Con-
cilii, & ab ipso Gregorio, nec non
ab Urbano VIII. approbatis, qua-
rum tres his verbis conceptæ sunt =
Ad IX. Regulares generaliter ab
Episcopo approbandos ad confessiones
Personarum Secularium audiendas,
nequaquam censeantur approbati ad au-
diendas confessiones Monialium sibi
subjectarum, sed egere quoad hoc spe-
ciali Episcopi approbatione = Ad X.
Regularem ad audiendas confessiones
Monialium unius Monasterii ab
Episcopo approbatum, minime posse
audire confessiones Monialium alte-
rius Monasterii = Ad XI. Confessores
extraordinarios semel deputatos, at-
que approbati ab Episcopo ad Mo-
nialium confessiones pro una vice au-
diendas, haud posse pluries in vim
approbationis ejusmodi illarum con-
fessiones audire, sed ab Episcopo to-
ties esse approbandos, quoties casus
deputationis contigerit = Aded ut con-
trariam consuetudinem, etiam si im-
mémorabilem, non suffragari deter-
minauerit Sac. Congregatione Con-
cilij in Cadurcen. 12. Julij 1652. (17)

25. Et licet opponant Regulares Gre-
 gorianam illam Constitutionem, Re-
 ge Philippo V. rogante, suspensam ab
 Urbano VIII. Pontifice fuisse, donec
 aliter à S. Sede Apostolica decerneretur:
 Verisimile tamen est huic tem-
 porariæ provisioni causam non id
 præbuisse, quod circa Confessarios
 Monialium ab Episcopis approban-

dos

(17)

Apud Monacell. Formul. leg. tom. 2.
tit. 15. form. 15. num. 6.

dos fuerat in ea præscriptum, sed illud potiùs, quod circa alia versabatur, ejusdemque Bullæ verbis mox referendis continebatur = *Administrantes bona ad eadem Monasterio Sanctimonialium, ut præfertur etiam Regularibus subjectarum pertinentia, sive Regulares extiterint, sive Seculares quomodolibet exempti, Episcopi loci, adhibitis etiam Superioribus Regularibus, singulis annis rationes administrationis, gratis tamen exigendas, reddere teneantur, ad idque juris remedio cogi, & compelli queant. Liceatque Episcopo ex rationabili causa Superiores Regulares admonere, ut ejusmodi Confessores, atque Administratores amoveant, jisque Superioribus id facere detrectantibus, aut negligentibus, habeat Episcopus facultatem prædictos Confessores, & Administratores amovendi, quoties, & quando opus esse judicaverit. Ac similiter possit Episcopus una cum Superioribus Regularibus quarumcunque Abbatissarum, Priorissarum, Præfectorum, vel Præpositarum eorumdem Monasteriorum quocunque nomine appellentur, electionibus per se, vel per alium interesse, ac præsidere, absque ulla tamen ipsorum Monasteriorum impensa.*

26. Itaque Summus Pontifex Clemens X. anno 1670. per generalem Constitutionem, quæ est 7. To. 6. Bullarii, (omissis ceteris, quæ Gregorius XV. constituerat circa Moniales Regularibus subjectas) eandem legem, quam ille ediderat, de impetranda ab Episcopis speciali approbatione pro earum Confessariis, instauravit decernens in §. 4. = *Religiosos generaliter approbatos ab Episcopo ad Personarum Secularium*
 Con:

Confessiones audiendas, nequaquam censeri approbatos ad audiendas Confessiones Monialium sibi subjectarum, sed egere quoad hoc speciali Episcoporum approbatione, atque approbatos pro audiendis Confessionibus Monialium unius Monasterii minimè posse audire Confessiones Monialium alterius Monasterii. Itidemque Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium Confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputatione in vim approbationis hujusmodi illarum Confessiones audire, sed toties ab Episcopo approbandos, quoties casus deputationis contigerit = Abrogatis in hac etiam Bulla quibuscunque Ordinum Religiosorum privilegiis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus.

27. Supplicarunt quidem statim Regulares, obducta suorum privilegiorum specie, ut hæc Bulla à Regio Consilio retineretur. At quænam Regii Fiscalis, omniumque Consiliariorum sententia fuerit, pretium operæ est audire ex ipsius Fiscalis testimonio (18), quod sic se habet = *Ego (suspensionem Brevis Apostolici) petere renui, & Patres Supremi Consilii agnoscendo foveri debere, ut in agro Dominico potiùs flores honoris, & honestatis fructus in ubertate succrescerent, consuluerunt Regi retentionis remedio locum in jis causis non superfore, nec exercitium admitendum laicæ potestatis. Quare Bulla Clementis X. tum in Hispanis Regnis, tum alibi obsequentiissimè excepta fuit, ut olim S. Congregationi de hoc percunctanti respondit Reverendissimus Aldovrandus, dum munere Nuncii Apostolici in Hispania*

fun-

(18)
Salcedo de leg. Politic lib. 2. cap. 6. §. 2. nu. 22. = Hos Catholicos gressus insectando Patres Supremi Consilii, cum me fungente munere Regii Fiscalis, Regulares intercessissent, ut à me peteretur retentio Brevis Apostolici expediti à Pontifice Clemente X. anno 1670. primo Sui Pontificatus, in quo Regularium privilegia quoad prædicationem Verbi Dei, & Sacramenti Pœnitentiæ administrationem declaravit juxta Constitutiones S. Concilii Tridentini. Etsi quamplura exponerent tutantia jura privilegiorum, ne indecorum aliquod obreperet, aut vitiosum quidquam perniciosè in segetem Spiritualem

Porque algunas opiniones acerca de la aprobacion del Ordinario que ha de tener el Confessor para absolver por virtud de privilegio, las quales antes se tenian por probables: ya volo ser despues de la declaracion del Papa Clemente X. de sant. mem. en su Constitucion Declaratoria de los Privilegios de los Regulares quanto a la predicacion y administracion del Sacramento de la Penitencia, para que no se yerre en materia tan peligrosa, mandamos se ponga a qui dicha Constitucion, y que a su tenor se arreglen en esta nvestra Diocesi todos los Confesores assi Seculares, como Regulares, y declaramos que conforme a su contenido, y no de otra forma damos nvestras aprobaciones, y licencias para confesar y predicar.

Constitutionis Innocentii XIII.

Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares quo ad Monasteria ipsis subjecta toties predictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem, aut Secularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis Professorum, in his casibus Episcopi pro suo arbitrio, & conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut pretextu à Superioribus Regularibus valeat impediri.

S. Congregatio Concilii apud Barbof.

harent cum Bulla Clementis X. quæ ibidem ad marginem citatur. Alteri præterea Synodo in Hispania celebratæ anno 1687., nempe ab Episcopo Iosepho Ximenes de Sanmaniego, Placentiæ Episcopo (qui antea totius Ordinis Minorum Generalis Minister fuerat) lib. 2. tit. 6. de Sacramento Penitentia Constit. 11. inserta cernitur tota ipsa Bulla Clementina, cujus diligentissima in omnibus observatio injungitur. (19.) Possunt ne luculentiora afferri testimonia de excepta in Hispanis Regnis Bulla Clementis X? Jam igitur fateri necesse est, dolere non posse Regulares, quod memoratum Innocentianæ Constitutionis Decretum eos ulla ex parte aggravet.

28. Sexto loco occurrit agendum de illo, quod in Constitutione est decimum nonum (20). Tendit autem hoc ad executionem ejusdem Concilii Tridentini in Cap. 10. sess. 25. de Regularib.; sic statuentis = *Præter Ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, & aliis Superioribus bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium (Sanctimonialium) confessiones audire debeat*. Porro per istud Concilii decretum tribuitur Episcopis *cumulativa* potestas deputandi Confessores extraordinarios pro Monialibus, à sua etiam jurisdictione exemptis, & quarum curæ præ sint Regulares, juxta declarationes Sac. Congregationis Concilii (21). Constitutio igitur hac in re non discrepat à Decreto Sac. Concilii, nec vulnerat jura, aut privilegia Regularium, qui nullum in hoc habent, sed potius Episcoporum jus minuit, dum inquit eos posse Confessarium

30
ad Concil. cap. 10. sess. 25. de Regularibus num. 4. & 5., & de Offi., & potest. Episcop. alleg. 25. num. 68., *Gilemaro ad Sac. Conc. Trident. d. cap. 10. sess. 25., Ricc. Prax. Fori Ecclesiast. resolut. 638. num. 2. Monacell. form. leg. 10. 2. tit. 15. form. 15. num. 7. & seq.*

(22)
C A P. XXII.

Constitutionis Innocentii XIII.

Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratoriis, necnon circa usum Altaris gestatorii, à recol. mc: Clemente Papa XI. Prædecessore etiam Nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris Anni millesimi septingentesimi tertii, Episcopi dent operam, ut omnia ibidem statuta etiam in Regnis Hispaniarum serventur, idemque Decretum in suis respectivè Diæcesibus, ut facilius omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in privatis Regularium cellis, sive cubiculis erigatur Altare pro re sacra ibidem faciendâ, & contra quoscunque contravenientes Censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacunque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

farium Monialibus subjectis regimini Regularium offerre in subsidium, hoc est, si id facere Regulares ipsi neglexerint, vel si saltem semel in anno destinatus huic muneri ab eis non fuerit Sacerdos, vel Secularis, vel Regularis ex alio diverso Ordine; ut scilicet uberius consulatur spiritali salutem, & tranquillitati earum Monialium, quibus fortassis grave esset latebras conscientie suæ semper aperire Regularibus ex ea familia, à qua Monasterium gubernatur.

29. Septimum Decretum (quod in Constitutione est vigesimum secundum) (22) prohibens erigi in privatis Regularium cellis, sive cubiculis Altare pro Divino Officio Missæ ibi exequendo, fundamentum habet positum in Decreto Sac. Concilii de observandis in Sacrificio Missæ sess. 22., ubi Episcopis injungitur = *Ne patientur privatis in domibus, atque omninò extra Ecclesiam, & ad Divinum tantum cultum dedicata Oratoria ab eisdem Ordinariis designanda, & visitanda, Sanctum hoc Sacrificium à Secularibus, aut Regularibus quibuscunque peragi.* Quamobrem nullam novam legem inducit Constitutio, sed tollit abusum apertè repugnantem Concilii illi Decreto, & summopere abhorrentem à reverentia augustissimo Sacrificii Mysterio debita: Qui sanè abusus multò minùs tolerari potest in Regularibus, quibus semper ad eò commodum, promptumque est rem Divinam facere, vel in Templo suis ipsis ædibus inhærente, vel in facellis communibus ad hoc designatis intra septa cujusque Monasterii. Non item plus potestatis contulit Episcopis Constitutio, quàm quæ ex vi Con-

cillii

cilii Tridentini jam ipsis compete-
bat, & competit, nam cura, & vigi-
lantia, ut etiam à Regularibus De-
cretum illud observetur, Episcopis
commiffa à Concilio fuit, nec cete-
roquin ullo, vel ante, vel post ipsum
Concilium, privilegio insigniti fue-
runt Regulares, ut Altare pro re fa-
cra facienda collocare arbitrio suo
possint in suis privatis cellis, sive
cubiculis. Denique illud ipsum,
quod in Constitutione, à Sanctitate
Vestra statutum quoque est in Sac.
Concilio Romano *Tit. 15. cap. 2.*

30. Ecce, Beatissime Pater, quænam
sint Decreta ad Regulares spectan-
tia in tota Constitutione Innocen-
tii XIII. Hæc nimirum sunt Decreta, à
quibus tam luculentam plagam pri-
vilegia sua contra jus, fasque accipe-
re jactabant Regulares in supplici li-
bello. Hæc sunt, in quibus eorum
contumacia tantam bonis omnibus
præbuit offensionem. Hæc denique
sunt, de quibus Regulares deferre ad
Sanctitatem Vestram querelas suas
optarunt.

31. Cæterum non ipsis Regularibus
Ordinibus adscribendum est id, quod
nonnullas tantum particulares Reli-
giosos habet auctores, licet perpe-
ram arrepto univèrsali nomine Re-
gularium Hispanorum. Non enim
ignorant Archiepiscopi, & Episcopi
Oratores, quàm multi ex omnibus
Religiosis Familiis, pietate, doctri-
nâ, prudentiâ præstantes molestissi-
mè tulerint, palamque improbave-
rint, nonnullos refragari Pontificiis il-
lis Decretis, juxtâ Ecclesiasticæ Dis-
ciplinæ instituta, & Tridentini Con-
cilii præscriptum consultissimè edi-
tis. Probè etiam intelligunt iidem
Oratores, quod aliquorum Religio-
forum

forum inconsiderantia haud quam officere debet splendori, & gloriae Ordinum Regularium, qui de Catholica Ecclesia tam bene meriti per omne tempus sunt, & quorum opera tantas Christifidelibus ubique affert utilitates, quosque Hispani omnes Antistites suo in sinu gestant. Sed hoc ipsum à Sanctitate Vestra providendum est, ne omnium Regularium Ordinum nomine abutentes aliquot particulares Religiosi, Pontificiae Constitutioni per totam Europam ingenti cum plausu jam vulgatae, nunc reclamare coram ipsa Sanctitate Vestra permittantur.

32. Haecenus de Regularibus. Quantum verò attinet ad Capitula, quidnam eis displiceat, colligi potest ex supplici libello, quem typis cussum Capitulum Toletanum Catholico Regi porrexit nomine Capitulorum Castellae, & Leonis, itemque paravit offerendum Sanctitati Vestrae.

33. Antequam tamen sermo de singulis Decretis instituatur, animadvertendum est, Capitula sumere sibi vocem totius Cleri illorum duorum Regnorum, quasi nimirum univ ersus Clerus singularum Dioecesium representetur à Capitulo Cathedralis Ecclesiae, & quasi ad ipsum Capitulum spectet sollicitudo circa totius Cleri disciplinam. Haec autem concedi, & ab Episcopis audiri nullo pacto possunt; nam quamvis in Hispania ferat consuetudo, ut ex primitiva Antistitum approbatione, consensuque omnium Ecclesiasticorum, Capitula pertractent nomine univ ersi Cleri ea, quae pertinent ad solutionem subsidij, & alterius, quod vocatur *Escusado*, aliarumque contributionum; in caeteris tamen cer-

tum

(23)

C A P. I.

Constitutionis Innoc. XIII.

Primum igitur cum à Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante Spiritu, sapientissime animadversum fuerit, quantum Christianæ Republicæ interitum accuratum haberi delectum circa eos, quibus sacra Ministeria committenda sunt, & in quorum vitam ceteri Fideles jugiter oculos conjicientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; proptereaque providè ab iisdem Patribus cautum fuerit, Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonsuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant conjecturam, se non sæcularis iudicii declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac servitium Deo, hoc vitæ genus elegisse: volumus, ut pro tutiori ipsius Conciliaris Sanctionis executione ab omnibus Regnorum Hispaniarum huiusmodi Archiepiscopis, & Episcopis non alii ad primam Tonsuram in posterum admittantur, quam quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit, aut quos constituerit literarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines tum Minores, tum etiam dein-

opinionem retinent, ut existiment ea haud aliter sentire, & potius lapsum incautè fuisse eum, qui libellum conscribens vehementiore aliquo animi motu elatus fuerit.

34. Ea autem Constitutionis Capitula, de quibus in memorato libello agitur, quindecim omnino sunt; sed decem ex ijs nulla parte attingunt Capitula, ideoque sunt separanda.

35. Primum quippe loquitur de conditionibus ad primam Tonsuram requisitis (23), proindeque nihil prorsus pertinet ad Capitula. Auctor tamen libelli erravit, siue forsitan ad conflandam (ut etiam alibi) materiam impugnationis errare voluit, credens Constitutionem exigere in omnibus primam Tonsuram initiandis conditionem, ut Beneficium ijs statim sit conferendum: Cum tamen ex ipsis Decreti verbis liqueat tres distingui casus, in quibus Tonsura conferri possit, solumque in eorum primo agi de Beneficio, quod accepturi sint ii, qui in Clerum cooperari postulant. Ea verò, quæ habentur in illo Constitutionis Capite, conducunt ad tutius assequendam observationem Sac. Concilii Tridentini in *Cap. 4. & Cap. 16. sess. 23. de reformat.* in quorum primo cauetur, non esse primam Tonsuram initiandos = *de quibus probabilis conjectura non sit, eos non sæcularis iudicij fugiendi fraude, sed ut Deo fidelem cultum præsent, hoc vitæ genus elegisse* = In altero autem decernitur nullum debere ordinari = *qui iudicio sui Episcopi non sit vilis, aut necessarius suis Ecclesijs* = Illud denique ipsum, quod Innocentiana Constitutio edixit, tamquam consentaneum Tridentinis hisce Decretis, præstitutum olim fuerat in *Con-*

cilio Prouinciali Toletano habito sub annum 1565. paullo post promulgationem dicti Sac. Concilij Tridentini, *Aff. 3. S. 2. (24)*, & à S. Sede Apostolica confirmato, vt penes *Card. de Aguirre Tom. 4. Concil. pag. 47.* Et in Synodo Placentina anni 1687. *lib. 2. tit. 4. de Sacramento Ordinis constit. 3. (25)*; Et nuperrime sancitum quoque a sanctitate Vestra fuit in Concilio Romano *Tit. 6. cap. 1.* Quin etiam longè maiorem rigorem adhibuit Synodus Malacitana anni 1671. obsecundans Constitutioni à Gregorio XV. editæ pro Regno Neapolitano, vt videre est in *lib. 2. tit. 8. de Sacram. Ord. S. 1. n. 14. (26)*

36. Et sanè vbi quis Clericalem Tonfuram postulet, in quo nulla ex conditionibus in Constitutione memoratis reperiat, videlicet si is, nec Tonfurâ indigeat ad assequendum statim aliquod Beneficium, nec literarum studio vacet, per quod munire sibi possit viam ad Ordines minores, & maiores, nec demùm talibus sit præditus qualitatibus, vt Episcopus arbitrari possit expedire eum adscribi ministerio alicuius Ecclesiæ, vtique nulla probabili coniectura evinci poterit hunc hominem Ecclesiasticam vitam eligere, non ut seculari iurisdictioni se subducatur, sed ut fidelem cultum Deo præstet; itemque affirmari non poterit ejus aggregationem in Clericorum numerum, vel à necessitate Ecclesiarum exigi, vel ab earum utilitate suaderi. Itaque Sanctitas Vestra, dum Beneuolentiam Ecclesiæ præsideret, in Concilio Prouinciali sub annum 1693. celebrato cum XXI. Episcopis, cap. 3. hoc edidit decretum =
Quauis ministrorum numerum au-
gere

de Majores suscipiendos versari videantur: vel demum quos viderint expedire alicujus Ecclesiæ seruitio, vel ministerio deputari.

(24)

Concilium Toletanum.

Episcopi non alios ad primam Tonfuram admittant, quàm eos, quibus statim Beneficium aliquod Ecclesiasticum sit conferendum, aut quos conlitterit eo studio literis operum dare, ut in via ad maiores ordines suscipiendos juxta decreti Tridentini formam versari videantur: vel quos viderint expedire ministerio alicujus Ecclesiæ deputari. Ecclesiarum verò ministeriis non alios deputent, quàm eos, qui secundum consuetudinem cujusque Ecclesiæ in Altaris, & Chori vero Ecclesiastico ministerio, aut in his, quæ ad ordinarios ritus, & ceremonias diuinorum Officiorum pertinent, eisdem Ecclesiis seruire debeant. Sic tamen eorum Ministrorum numerum moderari curabunt, ut nullus in fraudem iudicii secularis fugiendi causâ, deputatus esse censi possit.

(25)

Synodus Placentina.

Porque la primera puerta para entrar al Estado Ecclesiastico es la prima Tonsura, y por auerla hecho algunas opiniones tan patente, se han seguido graues inconuenientes, y indecencias: para su conueniente guarda, conformandonos con lo dispuesto por el Santo Concilio Tridentino S. S. A. ordenamos, que ninguno sea admitido à la prima Tonsura, sin que este proximo à obtener alguna Capellania, ò Beneficio, ò estuviere estudiando facultad de Theologia, ò Canones, ò tenga suficiencia para ser ordenado de Orden Sacro, ò sea necessario para ser adscripto al seruicio de alguna Iglesia.

(26)

Synodus Malacitana.

T porque para evitar los inconuen-

nientes que ay en la promocion a la Tonsura, y à los quatro Ordenes menores, la Santidad de Gregorio XV. en la Sagrada Congregacion, de diez de Junio 1623. ha mandado, que en el Reyno de Napoles para dicha Tonsura, y Ordenes menores, concurren todos los requisitos, que deben concurrir en los mayores. Nos conformandonos con el dicho Decreto, y admitiendolo, como lo podemos admitir, para esto nuestro Obispado, ordenamos, y mandamos, que se cumpla, y execute su tenor, y que en los Ordenes menores aya, y preceda para conserirlas, todas las diligencias, que deben preceder para los mayores, especialmente quanto à la congrua de su Beneficio, ò Capellania, dexando reservado a nuestro arbitrio la promocion de los que iuzgaremos tan suficientes, por su examen, que nos podamos prometer dellos utilidad para servir la Iglesia, y ascender con provecho à los Ordenes Sagrados.

gere ad Diuini cultus pertineat incrementum, sunt tamen non pauci, qui Clericali militiae dant nomen, praetextu quidem Deo inserviendi, sed re vera, ut saeculare iudicium declinent; Unde & crebra inter utrumque forum criuntur dissidia, & Ecclesiastica libertas in dies magis violatur. Quocirca Sancta Synodus Episcopos omnes enixe hortatur, ne numerosam gregem effrenata Clericorum multitudine sibi parent, sed eos dumtaxat promoueat, quos utiles, & necessarios suis Ecclesijs agnoscant =. Et hunc quoque in modum monitos fecit san: mem: Clemens XI. omnes Episcopos per Epistolam eius iussu datam a Sac. Congregatione Concilij die 1. Aprilis 1702., quam videre est in appendice Synodi Florentinae anni 1710. pag. 414.

37. Nec rectè obiicitur, quod per hunc modum adimatur facultas obtinendi Beneficia, quæ sint de jure patronatus, vel quæ pertineant ad electionem Capitulorum, propterea quod nec presentari, nec eligi queat, qui non sit Clericus. Responderi enim potest, quod in singulis vacationibus Beneficium vacans non nisi ab vno, siue per praesentationem, siue per electionem potest obtineri, ideoque nihil repugnat, quod qui habet jus praesentandi, siue eligendi, designet illum certum hominem, quem praesentare, siue eligere constituit, vt possit primâ Tonsurâ initiari, si illius suscipiendæ capax inueniatur ab Episcopo, nam necesse non est Clericalem qualitatem adesse in eo temporis articulo, quo Beneficij vacatio accidit, nec tempore nominationis, quæ fieri à Patronis solet, vel per Instrumentum,

tum, vel per syngrapham, vel per epistolam, quæque est actus diversus à præsentatione faciendâ coram Superiore habente jus instituendi. (27)

38. Potest insuper Patronus præsentare etiam illum, qui nondum sit Clericus, sub conditione tamen suscipiendi Clericatum; vel præsentare non Clericum, petendo simul, vt primâ Tonsurâ initiatur: Valet quippe istiusmodi præsentatio, dummodo vel intra quadrimestre, quod Patronis Laicis, vel intra semestre, quod Patronis Ecclesiasticis à Iure tribuitur ad præsentandum, impleatur conditio Clericatus. (28)

Vt admisit etiam Sacra Congregatio Concilij, quæ teste Garzia loco proximè citato, respondit = *Vicarius Capituli Sede vacante infra annum potest concedere dimissorias ad primam Tonsuram ei, qui est præsentatus à Patronis laicis ad Beneficium Ecclesiasticum juris patronatus ipsorum, vt illud obtinere valeat.*

39. In secundo Constitutionis Capitulum agitur de Clericis seruitio certæ Ecclesiæ adscribendis (29); Et hoc pariter Capitulorum rationibus nihil omnino officit. Præterea consentaneum illud est Concilio Tridentino in dicto Cap. 16. sess. 23. de reformat.: ibi = *Cum nullus debeat ordinari, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis; Sancta Synodus vestigiis sexti Canonis Concilii Chalcedonensis inherendo, statuit, ut nullus in posterum ordinetur, qui illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cuius utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi suis fungatur muneribus, nec incertis vagetur sedibus. Quod si locum inconsulta*

Epi-

(27)

Lotter. de re benefic. lib. 2. quæst. 47. num. 92. & seqq. Piton. de controu. Patron. allegat. 1. nu. 21. Eminentiſs. Petra in comment. ad Constit. Apostol. tom. 1. super Constit. vnic. Urb. I. I. sect. 1. pag. 326. Rot. dec. 4. num. 1. & seqq. cor. Pœnia, & in Ilcien. Beneficii 2. Iulii 1706. §. Quia in ordine coram Kaunitz.

(28)

Garzias de benefic. par. 7. cap. 1. n. 28. cum duob. seqq. Card. de Luc. de Iurepatr. disc. 45. n. 7. Barboſ. de offic. & potest. Episc. allegat. 72. nu. 78. vers. poterit, Piton. de controu. Patron. d. Allegat. 1. num. 24. Corrad. in Prax. Benefic. lib. 4. cap. 6. n. 31. Rot. dec. 147. num. 19. post Viuian. de Jurepatr.

(29)

C A P. II.

Constitutionis Innoc. XIII.

Et tam in his, qui ad primam Tonsuram, quam in aliis, qui promoueri ad Ordines, etiam Minores optaverint, omnino seruetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; mirum ut nullus ordinetur, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis, quique illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cuius utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muni-

neri

neri suo consentaneas exercent. Quod si qui modò reperiantur, vel Clericali Tonsura jam initiati, vel ad Ordines, sive Minores, sive Majores, jam promoti, qui nulli certæ Ecclesiæ, vel loco pio adscripti fuerint; Episcopi adscriptionem hujusmodi, vel à seipsis, vel à Prædecessoribus suis omiffam statim suppleant, non minùs quoad omnes in majoribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quam quoad eos, qui, vel sola prima Tonsura, vel Minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, ut præferatur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in Minoribus Ordinibus constitutis; sed Beneficio carentibus, non nisi eos adscribant, quos Ecclesiis suis utiles, vel necessarios esse judicaverint. Cœterùm antedictæ adscriptionis executionem differri posse per aliquod temporis spatium, quod ipsis Episcopis conveniens videbitur, permitimus quoad eos, qui à Diœcesi, in qua Tonsuram, vel Ordines susceperunt, causa ediscendi literarum scientiæ in aliqua publica Universitatè, vel Gymnasio, sive ex alia rationabili causa à suo Episcopo approbata, vel approbanda absentes reperiebantur.

Eminentiss. Petra ad Constit. Urb. II. sess. 1. n. 60. pag. 329. tom. 1. Thomasin. de veteri, et nova discipl. Eccles. lib. 1. par. 2. cap. 10. n. 5. & cap. 14. n. 5. Monacell. formul. legal. t. 1. tit. 3. form. 20. n. 4. & seqq. & form. 21. Riev. prax. for. Eccles. par. 3. resolut. 315. Antonell. de Regim. Eccles. lib. 4. cap. 1. n. 11. Hallier. de Sac. Ordin. tit. de iis, quæ in exam. quær. sunt §. 7. n. 30. & seqq. pag. 133. & seqq.

Episcopo deseruerit, ei Sacrorum exercitium interdicatur = . Quidquid autem sit de quæstione inter Theologos, & Canonistas agitata, num scilicet primâ Tonsura sit verè, & propriè Ordo, ambigi tamen non potest, quin generalis, & indistincta illa vox *Ordinationis*, quâ vtitur Concilium, referatur etiam ad primam Tonsuram, prout ad eam quoque referri constat similem vocem usurpatam in *Cap. 11. sess. 7. de reform.*, & in *Cap. 8. sess. 23.*; ibi = *Vnusquisque autem à proprio Episcopo ordinetur =*; Nec non in Pontificali Romano, ubi sub Titulo de Ordinibus conferendis, & appellatione Ordinationis faciendæ, recensetur etiam collatio primæ Tonsuræ. Ad stipulante itidem alio *Cap. 6. ejusdem sess. 23.*, vbi post verba illa: *Nullus prima Tonsura initiatus, aut etiam in minoribus Ordinibus constitutus &c.*, mox subjungitur = *Is (adeoque etiam primâ Tonsurâ initiatus) Fori privilegio non gaudeat, nisi Beneficium Ecclesiasticum habeat, aut Clericalem habitum, & Tonsuram deserens alicui Ecclesiæ ex mandato Episcopi inseruiat =* Ac proinde mentem Sac. Concilij esse, ut qui Clericali Tonsurâ initiatur, statim in hoc ipso actu mancipentur alicujus Ecclesiæ seruitio, traduntur Doctores (30). Et confirmant plura Concilia (31) Ac præ ceteris Concilium Romanum a Sanctitate Vestra habitum sub *Tit. 6. cap. 2.*

40. Ratione etiam perspicua hoc ipsū evincitur: Si enim natura Clericalis instituti postulat præstari servitium Ecclesiæ, ac magis peculiarem cultum Deo; sique causa, ob quam Militiæ

Concilium Mediolan. 111. sub S. Carolo
Concil. Benevent. anni 1599. tit. 23.
cap. 2. in Synodico Benev. Concil.
Burdigalen. anni 1624. tit. de cr
din. cap. 3. & cap. 6. num. 2. apud
Harduin. Collect. Concil. tom. 11.
cum aliis plurimis, quæ referuntur
à Thomasin. de vet. & nov. discipl.
Eccles. part. 2. lib. 1. cap. 10. &
Gennet. Episc. Vafion. Theol. Moral.
tom. 5. tract. 8. cap. 4.

Militiæ Christi nomen dare quis per
mittatur, debet esse necessitas, vel
utilitas Ecclesiarum, consequens est
oportere, vt Ecclesiis, pro quarum
opertate, aut necessitate assumpti
sunt, assignentur, ibique conveniens
seruitium re, & factis obeant, nam
hoc secluso, nec Ecclesiarum neces
sitati satisfactum, nec earum utilita
ri consultum esse posset, adeoque
causæ non responderet effectus, &
frustrationem subiret finis, quem
Sac. Concilium Tridentinum sibi
proposuit, magnumque caperet de
trimentum Divinus cultus, cui pos
simum dedicantur, & sese manci
pare profitentur, qui Clerici fiunt.

41. Quartum, ubi exponitur, quænam
scientia sit necessaria in promovendis
ad Ordines majores (32), nihil
pariter tangit Capitula. Cæterum
indubiè illud cohæret cum Sac. Con
cilio Tridentino, quod in cap. 13.
sess. 23. de Reformat., circa eos, qui
ad Subdiaconatum, vel Diaconatum
assumendi sunt, ait = *Subdiaconi, &
Diaconi ordinentur, & habentes bo
num testimonium, & in minoribus Or
dinibus jam probati, AC LITERIS,*
*ac iis, quæ ad Ordinem exercendum
pertinent, instructi; Qui sperent Deo
auctore se continere posse, Ecclesiis,*
quibus adscribentur, inserviant. =. Eos
verò, qui Sacerdotio inaugurandi
sunt, exigit idoneos ad Populum do
cendum ea, quæ scire omnibus necessa
rium est ad salutem, ac ad admini
stranda Sacramenta =, ut habetur in
cap. 14. ejusdem sess. =. Hæc autem
Concilii Tridentini Decreta in eum
ipsum sensum, quem Constitutio In
nocentiana exponit, accepit etiam
Sanctitas Vestra in memorato Con
cilio Romano Tir. 6. cap. 3. =.

Tit.

(32)
C A P. IV.

Constitutionis Innoc. XIII.

Præterea cum maximè deceat eos,
qui propius ad Sacratissima My
steria accessuri sunt, ultra cæ
tera requisita, congruenti etiam
pollere scientia, qua præditi
viam salutis indicare aliis Chri
stifidelibus possint; Episcopi non
nisi eos ex Clero tam Sæculari,
quàm Regulari ad Sacros Ordines
admittant, quos ob scientiam,
aliasque qualitates eo gradu
vere dignos per diligentem
inquisitionem compererint; adeo
ut satis non sit illos, qui promo
veri ad Ordines prædictos optant,
lingua Latinam intelligere,
Cathecismo instructos esse,
atque aptè responderè quæsitis
circa Ordinem suscipiendum sibi
in examine propositis. Qui
verò ad Presbyteratum erunt
assumendi, idonei prius per ac
curatum similiter examen com
probentur ad ministranda Sa
cramenta, & ad Populum doc
endum ea, quæ scire omnibus

ne.

neccssarium est ad salutem ; quod quidem, ut rectè præstari possit, eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut, quantum fieri potest, eos tantum ad Sacerdotium assumant, qui saltèm Theologia Moralis competentè periti sint.

Tit. 30. cap. 2. = Nec certè est, qui non intelligat, quantum præstet pauciores esse, sed tamen bonos, & fructuosos Divinorum Mysteriorum Administratos, quàm numero plures, sed tamen indoctos, adeoque minime idoneos ad operam Christianis fidelibus navandam. Itaque Gelasius Papa ad Episcopos per Luceriam Epistola prima cap. 3. scripsit = Convenientia Ecclesie ministeria reparanda sunt, non inconuenientibus meritis ingerenda, ne per occasionem supplenda penuria clericalis, vitia potius Divinis cultibus intulisse, non legitima Familia Domini putemur procurasse compendia = Et Sac. Concilium Lateranense. 4. sub Innocentio III. cap. 27. =

(52)
VI - 4 A 3

ORDINATIONE SACERDOTIUM paucos bonos, quàm multos malos habere Ministros, quia si cecum cecum duxerit, amba in fossam dilabuntur = Et D. Thom. in Supplem. quæst. 36. art. 4. ad 1. = Deus (ait) nunquam deserit Ecclesiam suam, quin inueniantur idonei Ministri sufficientes ad necessitatem plebis, si digni promoverentur, & indigni repellerentur. Et si non possent tot Ministri inveniri, quot modo sunt, melius esset habere paucos Ministros bonos, quàm multos malos = Id quod confirmat Vener. Card. Bellarminus in admonit. ad Episcopum Theanensem Nepotem suum, contro. 4.

Episcopos ad Sacerdotium assumant, qui saltèm Theologia Moralis competentè periti sint.

III. Secundum Titulum

Episcopos ad Sacerdotium assumant, qui saltèm Theologia Moralis competentè periti sint.

(33)
C A P. V.

Constitutionis Innoc. XIII.

Quod si Domicilium in una Diocesi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad eiusdem Beneficii titulum optaverint ab Episcopo, in cuius Diocesi Beneficium huiusmodi situm

42. Circa quintum Constitutionis Capitulum (33) occurrit in primis illud, quod jam pluriès dictum est, nihil scilicet causæ esse, cur Capitula sese in illud interponant. Deinde quod ii, qui Ordines suscepturi sunt ab Episcopo, cui ratione Beneficii subiciantur, subire prius debeant examina

men alterius Episcopi, in cujus Diocesi habeant domicilium, non fuit generaliter, & indiscriminatim constitutum, (ut perperam putavit, qui libellum nomine Capitulorum conscripsit), sed duntaxat circa illos, qui post susceptos Ordines ad priorem domicilii sedem sint reversuri: Quod quidem obsecundat dispositioni Sac. Concilii Tridentini, tum in cap. 3. sess. 14. de reform., quod sic habet = *Episcopus quoscuque suos Clericos, præsertim in Sacris constitutos, absque suo præcedenti examine, & commendatitiis literis, quæcunque auctoritate promotos, licet tamquam habiles ab eo, à quo ordinati sunt, probatos, quos tamen ad Divina Officia celebranda, seu Ecclesiastica Sacramenta ministranda minus idoneos, & incapaces repererit, à susceptorum Ordinum exercitio ad tempus, de quo ei videbitur, suspendere, & illis, ne in Altari, aut aliquo Ordine ministrent, interdicere possit*: Tum etiam in cap. 3 sess. 23., cujus verba hæc sunt = *Episcopi per semetipsos Ordines conferant; quod si ægritudine fuerint impediti, subditos suos non aliter, quàm jam probatos, & examinatos ad alium Episcopum ordinandos dimittant.*

43. Jure etiam, meritoque sic providet Constitutio circa casum, de quo loquitur; Expediit quippe conditiones Ordinandorum ab alio Episcopo, prius explorari ab illo, in cujus Diocesi sunt illi postea vitam acturi, Ordinumque functionem obituri, ne alioquid id eveniat, quod deplorat ipsa Tridentina Synodus in cap. 2. dist. 14. sess. 14. de Reformat., videlicet = *Ut minus idonei, & rudes, ac ignari, & qui à suo Episcopo tamquam inhabiles, & indigni rejecti fuerant, Or-*

tum est: Episcopus Domicilii debeat eos, si in suam Diocesim reversuri sunt, super scientia, vel idoneitate examinare ante concessionem literarum testimonialium super eorum natalibus, ætate, moribus, & vita juxta Constitutionem sel. recor. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Speculatores*: obtinendarum; addito quoque comperta idoneitatis testimonio in eisdem literis: hæc concedi nullatenus debeant, si in antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, iisque juxta præmissam formam non impetratis, minime possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficii subiecti sint, ad Ordines promoveri: sique secus fiat, Ordinans quidem à collatione Ordinum, per annum, Ordinatus verò à susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus pœnis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis uterque subiaceat. Cumque etiam juxta memoratam Innocentii Prædecessoris Constitutionem, ratione, ac titulo Beneficii in aliena Diocesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo ejusdem Diocesis suscipere, quàm si Beneficium prædictum sit ejus redditus, ut ad congruam vitæ sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam hujusmodi præfinitam esse, non juxta Taxam Synodalem, sive morem pro promovendis ad Sacros Ordines vigentem in loco prædicti Beneficii (nisi tamen illud continentiam, & præcisam residentiam

tiam requirat) sed juxtà Taxam, vel, ea deficiente, juxtà morem in alio loco Domicilii vigentem.

dinati, nec Divina Officia peragere, nec Ecclesiastica Sacramenta rectè valeant ministrare = Et Ven. Card. Bellarminus in admonit. ad Episcopum Theanensem Nepotem suum, controv. 4. inquit = Plurimi ordinari cupiunt pro utilitate sua, non Ecclesiæ, & de celebratione Missæ faciunt artem de pane lucrando, unde Sacerdotium contemptibile redditur, & Ecclesiæ scandalis scætet.

44. Nihil præterea oneris per hoc imponitur promovendis, nam si præfentes sint, jam absque ullo incommodo sistere se possunt examini; si verò procul fortè absint, nihil prohibet, quominus Episcopus domicilii demandare possit alteri, quem fiducia suâ dignum censeat, curam investigandi scientiam, & idoneitatem Ordinandorum. Quin etiam ea lex plurimum favet ipsis sic Ordinandis, quorum famæ peropportune consulit; Nam cum Episcopo domicilii ad quod redituri sint, procul dubio liceat eos, post collatos ab alio Episcopo Ordines, ad examen vocare, & ab Ordinum exercitio, si minus idonei comperti fuerint, suspendere, juxta citatum Sacri Concilii *cap. 3. sess. 14. de Reformat.*, jam satis liquet eorum existimationi melius prospicuum fore, si habilitatis exploratio præcedat promotionem ad Ordines, quàm si eam consequatur cum publica prohibitione fungendi susceptorum Ordinibus. Postremò hoc Decretum Sanctitas Vestra adeò necessarium existimavit, ut illud inferuerit Concilio suo Romano *Tit. 6. cap. 4.*

45. Septimum Constitutionis Caput, cui libellus reclamatur (34), nihil iudicium attinet ad Capitula; & insuper

(34) C A P. VII.
Constitutionis Innoc. XIII.
Sed & cum Personæ Ecclesiasticæ
nunquam satis in obsequiis su-

pre-

apertè congruit cum pluribus Sacri Concilii Tridentini Decretis; Nam in cap. 13. sess. 23. de Reformat. , ita habetur = *Subdiaconi, & Diaconi . . . Ecclesiis, quibus adscribentur, inseruiant* = . Et in cap. 16. eiusdem session. = *Sancta Synodus vestigiis sexti Canonis Concilii Chalcedonensis inhaerendo statuit, ut nullus in posterum ordinetur, qui illi Ecclesiae, aut pio loco, pro cuius necessitate, aut utilitate assumitur, non adscribatur, ubi suis fungatur muneribus, nec incertis vagetur sedibus* = . Fit in alio cap. 17. = *Vt Sanctorum Ordinum à Diaconatu ad Ostiariatum functiones ab Apostolorum temporibus in Ecclesia laudabiliter receptae, & pluribus in locis aliquando intermissae, in usum juxta Sacros Canones revocentur, nec ab Haereticis tanquam otiosa traducantur, illius pristini moris restituendi desiderio flagrans Sancta Synodus decernit, ut in posterum hujusmodi ministeria non nisi per constitutos in dictis Ordinibus exercentur* = . Videant ergo Capitula, quàm conforme dispositioni, & menti Sac. Concilii Tridentini sit Decretum Innocentianae Constitutionis, quod & Sanctitas Vestra in Cõcilio suo Romano recensuit *Tit. 6. c. 2* . Idemque constitutum legitur in Synodo Placentina Episcopi Ximenes de Samaniego *lib. 2. Tit. 4. de Sac. Ordin. Constit. 4.*

premo Numini exhibendis, iisque praestandis, quæ eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimum in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum Diocesisibus vigentem, ut Clerici tam in minoribus, quàm in majoribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsi Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes, superpellitico induti, in Ecclesiis, quibus adscripti fuerunt, Missæ Conventuali cum cantu celebratæ, nec non primis, & secundis Vesperis Officii, diebus Dominicis, aliisque festis assistant. Quinimo enixè hortamur, ut Episcopi aliarum Diocesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum servari curent in omnibus, ac insuper satagant, ut omnes Ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coram Parochis suis, vel aliis ab Episcopo deputatis super casibus conscientiae forum concernentibus, & super ritibus, ac caeremoniis sacris interfint .

46. Præterea estne magni oneris, & negotii, quod Ecclesiastici, qui hoc nomine se Divino servitio, & cultui dedicaverunt, & hanc ob causam cooptati in Clerum fuerunt (cum temporali etiam commodo exemptionis à laicalibus oneribus, & vengalibus, totque aliorum privilegiorum) assistant diebus Dominicis, aliis-

CAP. VIII.
 C. 1. de Officiis
 C. 2. de Officiis
 C. 3. de Officiis
 C. 4. de Officiis
 C. 5. de Officiis
 C. 6. de Officiis
 C. 7. de Officiis
 C. 8. de Officiis
 C. 9. de Officiis
 C. 10. de Officiis
 C. 11. de Officiis
 C. 12. de Officiis
 C. 13. de Officiis
 C. 14. de Officiis
 C. 15. de Officiis
 C. 16. de Officiis
 C. 17. de Officiis
 C. 18. de Officiis
 C. 19. de Officiis
 C. 20. de Officiis

aliisque Festis Missæ Conventuali, nec non primis, & secundis Vesperis Officii, in Ecclesia, cui se infervituros per adscriptionem promiserunt? Quis igitur neget id providentissimè fuisse constitutum? Ne alioquin Clerici, atque etiam (quod sine cordis gemitu dici non potest) ipsi Presbyteri festos dies ab opera immunes in confabulationibus, venerationibus, otiosis ambulationibus, alearumque ludis miserabiliter absumant, cum non mediocri interdum offensione laicorum.

47. Quod autem ipsi intersint etiam collationibus habendis super casibus forum conscientiae concernentibus, & super Ritibus, ac Ceremoniis Sacris, parum quidem temporis occupat; Sed tamen necessarium omnino est, ut erudiantur in iis, quæ peculiariter ad eorum instituta pertinent; proptereaque hac de re multò enixius constituit Sanctitas Vestra in Concilio suo Romano *Tit. 15. cap. 9.* Postremò non est prætermittendum, quod hæc omnia iam ante Innocentianam Constitutionem in quamplurimis Hispaniarum Diocesisibus Episcoporum præscripto servabantur, ita quidem ut pecuniaria etiam multa irrogata iis, qui non paruerint, fuerit in dicta Synodo Placentina *lib. 2. de Sacrament. Pœnitent. Const. 4.*

48. Octavum Decretum, quod agit de Capellanijs, & Beneficiis, vel nullum habentibus redditum, vel ad eò exilem, ut tertiam congruæ sustentationis partem non attingat (35), nihil pariter spectat ad Capitula; Ejus verò Decreti necessitas deducitur ex Sacro Concilio Tridentino, quod in *cap. 2. sess. 21. de Reformat.* sic

(35)
C A P. VIII.

Constitutionis Innoc. XIII.

Et quoniam in prædictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus.

fic habet = *Cum non deceat eos, qui Diuino Ministerio adscripti sunt, cum Ordinis dedecore mendicare, aut sordidum aliquem quæstum exercere; conuenienterque sit complures plerisque in locis ad Sacros Ordines nullo serè delectu admitti, qui variis artibus, ac fallaciis confingunt se Beneficium Ecclesiasticum, aut etiam idoneas facultates obtinere, statuit Sancta Synodus, ne quis deinceps Clericus Sæcularis, quomvis aliàs sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitimè confiteri eum Beneficium Ecclesiasticum, quod sibi ad victum honestè sufficiat, pacifice possidere.* Cum itaque multe, ac innumerabiles in Hispania sint huiusmodi Capellanæ, vel nullam, vel tenuissimam dotem habentes, cumque frequenti experimento cõpertum fuerit, quot artibus, & fallaciis utantur, qui illas possident, ut earum prætextu suaderè nitantur se possidere beneficium ad congruam sustentationem plenè sufficiens, & hoc pacto ad Sacros Ordines promoveantur; iccirco ne Sac. Concilii Tridentini præscripto illudatur, necessaria omninò fuit ea Constitutio- nis provisio.

49. Deinde facilè demonstratur, quàm inanes sint difficultates, quibus hoc saluberrimum Decretum dicitur obnoxium. Vbi enim nullus sit proventus, jam constat earum Capellaniarum suppressionem & æquissimam esse, & nulli dânosam, vehementer verò proficuum canonicæ disciplinæ, cui gravissima affert incommoda, adeò augeri Clericorum numerum, ex causa istiusmodi Capellaniarum; quæ hoc duntaxat nudum, & inane nomen præferant, sine ullo annuo

pro-

mus Beneficia, & Cappellanas, etiam de jure patronatus, vel Ecclesiasticorum, vel laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeò tenui, ut nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem Congruæ pro Clericis ad Sacros Ordines promovendis necessariæ ascendat; malis haud quidem levibus inde erumpentibus occurrere cupientes, statuimus, & mandamus, quòd Episcopi ad Beneficiorum, & Capellaniarum, quæ nullum certum redditum habent, suppressionem statim deveniant. De aliis verò Beneficiis, & Capellanis, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltèm tertiam Congruæ partem non ascendit, decernimus nulli in posterum conferendam esse primam Tonfuram ratione juris assequendi aliquod ex dictis Beneficiis, & Capellanis. Utque Patronatum jura, quantum fieri possit, salva remaneant; liceat Patronis tam Ecclesiasticis, quàm laicis ad dicta Beneficia, & Capellanas nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia in nominandis primam Tonfuram, sed tanquam ad legata pia; & nominati, tametsi primam Tonfuram non habentes, ea retinere possint, vti pia legata, cum onere adimplendi omnia onera à Fundatoribus injuncta.

rios, etiam perpetuos, nisi ipsis Ordinaris pro bona Ecclesiarum regimine aliter expedire videbitur, ab eis scilicet tertia partis fructuum, aut majori, vel minori, arbitrio ipsorum Ordinarii, portione, etiam super certa re assignanda, ibidem deputandos animarum cura laudabiliter exerceatur = ;

Cumque S. Pius V. in Constitut. 47. Tom. 2. Bullarii præcipiverit quantitatem talis Congruæ iisdem Vicariis assignandæ, profectò impugnari à nemine potest declaratio per Constitutionem Innocentii XIII. facta, quod Bulla S. Pii V. in hac parte respiciat duntaxat Vicarios perpetuos, non verò Vicarios temporarios, quos, vel Ecclesiis vacantibus, vel Parochis absentibus, vel alio impedimento detentis deputari contingat : Nam legem ab eo Pontifice ibi latam solum loqui de Vicariis perpetuis, qui destinantur regimini Ecclesiarum Parochialium unitarum, satis patet ex verbis S. 2. = Statuimus, & ordinamus, quemadmodum etiam de ipsius Concilii mente fuisse colligimus, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos præfatos in assignatione portionis ipsis Vicariis perpetuis ex prædicto Concilio, ipsorum Prælatorum arbitrio, faciendâ, ita se continere, & arbitrari debere, ut non major centum, nec minor quinquaginta scutorum annuorum summa, computatis omnibus etiam incertis emolumentis, & aliis obventionibus communiter percipi solitis, eis omninò assignetur, nisi Vicariis solitum fuisse plus assignari = ; Et hoc ipsum à Doctoribus animadvertitur (37) =

Quod si qua Parochialis Ecclesia unita non ultra scuta centum habe-

chialium, quæ aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, Beneficiis, & Locis Piiis vitæ sint ; necnon portionem annuam fructuum, quæ quidem statuitur assignanda ipsis Vicariis in summa non majori, quàm centum, nec minori, quàm quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis Duliorum decem monete Romanæ pro quolibet scuto.

(37)

IX 2 7 0

Capitulum 47. de Vicariis

Quod si qua Parochialis Ecclesia unita non ultra scuta centum habeat, quæ aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, Beneficiis, & Locis Piiis vitæ sint ; necnon portionem annuam fructuum, quæ quidem statuitur assignanda ipsis Vicariis in summa non majori, quàm centum, nec minori, quàm quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis Duliorum decem monete Romanæ pro quolibet scuto.

(37)

Fagnan. i. cap. de Rectore. num. 9. de Cler. agror. Campanil. diversor. Jur. rubric. 7. cap. 6. nu. 221. Leo

Theſaur. Fori Eccleſ. par. 2. cap. 1. num. 5. Ventrigl. prax. par. 1. annot. 20. §. 2. num. 2. & 16.

(38)

Nicol. Lucubr. Iur. Can. lib. 3. tit. 29. Pignatell. conſult. 127. nu. 3. To. 4. Pax. Iordan. Tom. 2. lib. 10. tit. 8. num. 28. Card. de Luca de Penſ. diſc. 16. num. 4. Rot. deciſ. 87. cor. Vbald. deciſ. 120. num. 22. par. 17. recent. & deciſ. 318. num. 9. cor. Emer. Iun.

(39.)

Valenzuel. conſ. 54. num. 19.

(40)

C A P. XI.

Conſtitutionis Innocentii XIII.

Quoties itaque in aliis Parochialibus Eccleſiis, quæ, ut præfertur, unitæ non ſint, oportuerit ex aliqua juſta cauſa provideri per Coadjutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curæ erit Episcopis pro data ſibi à Tridentina Synodo poteſtate partem fructuum prædictis Coadiutoribus, aut Vicariis assignandam determinare in ea quantitate, quæ pro ſuo prudenti arbitrio, & conſcientia conveniens videbitur, ratione videlicet habita reddituum, & emolumentorum Eccleſiæ Parochialis, in qua deputati fuerint, nec non inſpectis conditionibus loci, numero Animarum, qualitate laboris, & quantitate impenſarum, quas commiſſi Officii neceſſitas poſtulaverit. Quod ſi Parochi ab Episcopis moniti, congruo iſtâ termino præfixo, Coadjutores, ſive Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, aſſumere neglexerint; poterunt ipſi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos cenſuerint, auctoritate propria deputare, cum assignatione prædictæ portioſis fructuum. Et nihilominus ubi etiam prædicti Coad-

ret in annuo reddito, jam proviſum eſt à Sac. Congregatione Concilii per Decretum editum in *Pampilonen.*, & à Capitulis allatum, ubi cavetur, Congruam eo caſu assignandam Vicario perpetuo excedere non debere ſcuta triginta: Quæ quidem proviſio, utpote exceptio particularis caſus, quemadmodum non deſtruit generalem legem pro aliis frequentioribus caſibus latam in Bulla S. Pii V., ita nec etiam ſublata intelligitur per Conſtitutionem Innocentianam, ut enim inquit *Celfus I.C. in leg. Nam ad ea. ff. de legibus. Ad ea potiùs debet aptari juſ, quæ & frequenter, & facild, quàm ad ea, quæ perrard eveniunt.*

52. Alia autem declaratio, quam ſubiicit Conſtitutio, nimirum quod ſcutorum appellatione venire debeant ſcuta argentea, quorum valor reſpondeat Juliiſ decem monetæ Romanæ, temperat potiùs opinionem multorum Doctorem, & Sac. Rotæ Romanæ Deciſionum exiſtiantium Bullam Pianam eſſe intelligendam de ſcutis aureis (38). Et certè grauis videri non debet; nam ſi in executionem ejuſdem Bullæ Congruam Vicariis perpetuis assignari in ſcutis argenteis Juliorum decem probat conſuetudo totius Italiæ, cur non idem ſervandum ſit in Hiſpania, ubi Eccleſiæ Parochiales proventibus incomparabiliter uberioribus inſtructæ ſunt? (39.)

53. Undecimum Conſtitutionis Caput, in quo agitur de fructuum portione tribuenda Vicariis, vel Coadiutoribus Parochorum temporariis (40.), extraneum ſimiliter eſt à Capitulorum juribus. Et tamen nihil in eo habetur, cui non præloerit

Sac. Concilium Tridentinum in cap. 2. sess. 6. cap. 5. sess. 7. cap. 4. & 6. sess. 21. cap. 18. sess. 24. & cap. 16. sess. 25. de reformat. Cum enim circa quantitatem præscribi nequeat certa, & invariabilis regula, ubique, & in omnibus casibus servanda, sed alia, atque alia requiratur juxta diversas circumstantias, quas Constitutio spectandas esse nominatim admonet, planè conficitur, nonnisi ab Episcopo pro eorum prudenti arbitrio, & conscientia, petitaque ab illis circumstantiis norma, id posse determinari, ut sæpius etiam Sac. Congregatio Concilii jam declaravit, & Doctores communiter tradunt (41.)

Quod denique hoc fiat appellatione remota, tum ipsa Tridentina Synodus locis supra citatis jubet, tum postulat natura alimentorum, & gravitas causæ, quæ circa Animarum curam versatur.

54. Vigesimoquartum Constitutionis Caput, in quo de Procuratoribus Fiscalibus agitur (42.), nihil commune cum Capitulorum juribus habet. Sternit autem viam ad rectè exequendum Decretum S. Concilii Tridentini, in cujus cap. 3. sess. 13. de reformat. ita cavetur = *Reus ab Episcopo, aut ejus Vicario in Spiritualibus Generali in criminali causa appellans, coram Iudice, ad quem appellavit, acta primæ Instantiæ omnino producat, & Iudex, nisi illis visis, ad ejus absolutionem minime procedat. Is autem, à quo appellatum fuerit, intra triginta dies acta ipsa postulanti gratis exhibeat, alioqui absque illis causa appellationis hujusmodi, prout justitia suaserit, terminetur.* Vult ergò Concilium, quod Iudex, ad quem appellatum fuerit, non pro-

Coadjutores, aut Vicarii temporarii a Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec factis sit, quod ad Confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis præditi noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis præfigendum, alios verè idoneos nominaverint: tunc pariter ad Episcopos liberè spectet deputatio cum dicta Congrua assignatione; nec ulla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cujuscunque Judicis inhibito executionem deputacionis; & assignacionis præterpartis fructuum in casibus præmissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

(41)

Card. de Luca de Pens. disc. 16. num. 4. & in annot. ad Concil. disc. 9. num. 6. Fagnan. in Cap. de Reſtore num. 9. de Cler. ægrot. Rebuff. de congrua quæst. 9. num. 80. Wan. Espen. in Ius Eccles. tom. 1. par. 2. tit. 34. cap. 2. Garz. de Benef. par. 9. cap. 2. num. 14. Valenzuel. conf. 54. num. 44. Fermosin. in cap. Ad hæc quæst. 2. num. 6. de Offic. Vicar. Tondut. resol. Benef. tit. 1. lib. 2. cap. 58. num. 13. , & 14. Rot. decis. 5. num. 1. par. 2. divers. & decis. 420. num. 9. par. 1. recen. & decis. 220. num. ultim. par. 6. recent.

(42)

C A P. XXIV.

Constitutionis Innocentii XIII.

Ad hæc, ut recta in Judiciis ratio fervetur, præcipimus, quod ubi

G

in

in Causis Criminalibus Ordinarij locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad ullius querelam, sive accusationem, si ab eorumdem Ordinariorum Sententiis appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes poenam suis criminibus debitam effugiant) Procuratores Fiscales Tribunalis Nunciaturæ Apostolicæ, & respective etiam Curie Metropolitanæ, instantias, aliosque actus de super necessarios peragant, & prosequantur, ut prædictæ Ordinariorum Sententiæ justam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit, istæ prorsus nullæ sint, ac irritæ, cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quinimò præcedentes Ordinariorum Sententiæ executioni mandentur, perinde ac si appellatio ab iis interposita nullatenus fuisset.

cedat ad Sententiam absolutoriam, nisi prius inspectis omnibus actis prioris instantiæ, ut nimirum edoceri possit de rationibus, quibus ad Reum condemnandum permotus fuerit Judex, à cujus Sententia fuit interposita appellatio. At verò, cum huic fini non semper aptè satisficiant muta documenta, sed persæpè opus sit viva voce, cujus ope explicari ipsa documenta possint, & propositæ objectiones refutari (id quod tamen minimè incumbit Judici primæ Instantiæ, qui functus jam fuit officio suo), hinc sapientissimè præcipit Constitutio adhibendam esse operam Procuratorum Fiscalium illius Curie, in qua cognosci debet causa appellationis, ut scilicet sit qui tueatur partes justitiæ vindicativæ, & ne alioqui Reo solum informante, nulloque in oppositum urgente, justissimas Sententias perperam revocari contingat, criminaque inultæ remaneant cum maximo Rei publicæ, & Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimento, quemadmodum ob eam causam sæpius in Hispania evenire consuevisse innotuit Pontifici Innocentio XIII., qui istiusmodi absurditati mederi sic voluit.

55. Huic etiam malo remedium in Romana Curia afferendum judicavit Sanctitas Vestra, quæ propterea Promotorem Fiscalem Generalem pro Causis Criminalibus in ea per appellationem cognoscendis constituit, allata ratione prorsus coherente cum Innocentiana Constitutione, ut videre est in Concilio Romano sub tit. 14. de Appellat. cap. 2., & in Chirographo ejusdem Sanctitatis Vestræ, quod habetur in appendice ipsius Concilii pag. 214.

56. Vigésimum quintum Caput, & ultimum ex iis decem, quæ ad Capitula non attinent, versatur circa appellationes, & inhibitiones. (43) Hoc autem Constitutionis Decretum inhaeret vestigiis *Sac. Concilii Tridentini cap. 7. sess. 22. de reform.*, quod sic habet = *Legati, & Nuncii Apostolici, Patriarchæ, Primate, & Metropolitanæ in appellationibus ad eos interpositis in quibusvis Causis, tam in admittendis appellationibus, quam in concedendis inhibitionibus post appellationem servare teneantur formam, & tenorem Sacrarum Constitutionum: Et præsertim Innocentii IV., quæ incipit: Romana: quæcunque consuetudine, etiam immemorabili, aut stylo, vel privilegio in contrarium non obstantibus; aliter inhibitiones, & processus, & indè scripta quæcunque sint ipso jure nulla =* Atque etiam innouat, tam Decretum Clementis VIII. præscribens normam circa appellationes, vel inhibitiones servandam ad tramites prædictæ sanctionis Innocentii IV., quam aliud Decretum Urbani VIII., vetans, ne Auditor Cameræ, aliive Judices Romanæ Curie absolutio- nem cum reincidentia, vel ad cautelam impertiantur in certis casibus ibidem expressis. Ergo quemadmodum impugnari nequit Decretum illud Sac. Concilii Tridentini, nec illud duo Pontificia Decreta, ita nec etiam reclamari potest Constitutioni leges illas innouanti, earumque exactam observationem præcipienti, ut eas sedulo servari jussit pariter Sanctitas Vestra in *Concilio Romano tit. 14. cap. 1.* addita quoque abrogatione cujuscunque privilegii, vel consuetudinis, licet immemorabilis.

57. Ideo autem Innocentius XIII. in

(43)
C A P. XXV.

Constitutionis Innocentii XIII.

Cæterum cum generaliter circa appellationes, & inhibitiones factis provisum fuerit per Constitutionem piæ mem. Innocentii Papæ IV. Prædecessoris etiam nostri in *cap. Romana*, ac etiam per decreta Concilii Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. à Congregatione negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, à præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis memoriæ Urbani Papæ V I I I. Prædecessoris itidem nostri, die videlicet 5. Septembris 1626. volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statuitur, diligentissime per omnes iis comprehensos observetur in causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus, in Regnis Hispaniarum; quæcumque consuetudine, etiam immemorabili, vel quovis privilegio, aut stylo concedendi etiam quasdam inhibitiones nuncupatas temporarias penitus excluso.

(44)
C A P I T U L U M

(44)
*Barbof. ad Concil. cap. 7. feff. 22. de
ref. num. 1.*

(45)
*Pegas de compet. par. 1. cap. 16. n. 18.
& alibi Salgad. de Reg. Proteft.
par. 9. cap. 10. à num. 31. & num.
47. & de supplic. ad S. S. num. par. 2.
cap. 7. num. 2. & 3. 17. 20. 30.*

hoc Constitutionis Capite addidit de-
rogationem consuetudinis conce-
dendi quasdam inhibitiones ad tem-
pus, quia rescivit admitti in Tri-
bunalibus Metropolitanorum, &
Nunciaturæ Apostolicæ appellatio-
nes, & concedi inhibitiones tempo-
rarias sine exhibitione sententiæ, à
qua appellabatur, sine transportatio-
ne Actorum, sine citatione Partis,
sine ulla causæ cognitione, adeoque
contra Constitutionem Innocentii
IV., contra præscriptum Sacri Con-
cilii Tridentini, & contra decretum
Clementis VIII. Id quod sicut alias
improbaverat Nuncius in illis Re-
gnis Apostolicus Facheneitus (44),
itemque improbant Doctores Hi-
spani (45); Ita etiam nullo pacto to-
lerandum censuit Innocentius XIII.,
itemque Sanctitas Vestra, quæ ejus
Constitutionem confirmavit, & qua-
tenus opus esset, innovavit, ac in-
violabiliter observari præcepit.

58. Frustrà verò in supplici libello
Capitulorum obtenduntur spiritualia
incommoda, & pericula consecutura
ex vetita cōcessione inhibitionum
ad breve aliquod tempus: Quicun-
que enim per sententiam sui Ordina-
rii censura aliqua Ecclesiastica ob-
strictus reperitur, habet in promptu
remedium petendo scilicet ab eo
humiliter beneficium absolutionis,
debitamque emendationem præstan-
do: Quod si per hunc modum fateri
nolit, se justè fuisse excommunica-
tum, oportet firmam manere Ordi-
narii sententiam, quæ semper justa
præsumitur, quousque servatâ nor-
mâ Decreti Clementis VIII. non fue-
rit à Iudice appellationis revocata:
Nec consentaneum est eludi interim
Sententias Ordinariorum, obtinendo

indiscriminatim à Superioribus inhibitiones ad certum tempus, & absolutiones cum reincidentia, antequam ipsi Superiores quidquam rescuerint, quidquam viderint, quidquam audierint in causa, & de fundamentis sententiæ ab Ordinario latæ. At si juxta methodum præd. Decreti sit locus absolutioni ad cautelam, & cum reincidentia, hoc in Constitutione Innocentiana nō tollitur, nec prohibetur.

59. Nec denique ad rem pertinet id, quod in eodem libello subiicitur circa consuetudinem Reginum Tribunalium rogandi Episcopos, ut ad certum tempus Reum absoluant; Nam quamvis certum sit hanc præxim à Sede Apostolica minimè probari, satis tamen etiam constat nihil de ea agi in Constitutione Innocentii XIII., quæ refertur ad Decreta Clementis, & Urbani, quorum primum loquitur tantummodò de Tribunalibus Ecclesiasticis, alterum verò solum de Tribunali Auditoris Camerae, aliisque Romanæ Curiae, proindeque nonnisi de Causis ad Curias Ecclesiasticas spectantibus.

60. Hucusque, Beatissime Pater, sermo habitus est de decem Capitibus Constitutionis ad Capitula Cathedralium Ecclesiarum non pertinentibus. Nunc verò accedendum ad quinque alia, quæ spectare ad ea possunt. Ex his igitur primum (quod tertium in Constitutione locum tenet) tractat servitium Ecclesiis præstandum ab Alumnis Seminariorum Episcopaliū (46). Porro eorum institutio demandata à Sac. Concilio Tridentino in *cap. 18. sess. 23. de reformat.* eò spectat, *ut hæc Collegia Dei Ministrorum perpetua Seminaria sint.* Itaque ad hoc assequendum sub-

(46)
C A P. III.

Constitutionis Innocentii XIII.

Cum autem Clerici, qui in Episcopali-
palibus Seminaris educantur,
ut

ut commodius ad literarum, Sacrarumque rerum studium, operam conferre, aliisque à Concilio Tridentino prescriptis addiscendis magis assidue incumbere possint, teneantur juxta ejusdem Concilii Decretum diebus tantum festis Cathedrali, aliisve loci Ecclesiis inservire: hanc quidem servitii per eos obeundi rationem servari in omnibus Hispaniarum Diocesium, nec non ipsos generalibus dumtaxat totius Cleri supplicationibus, sive Processionibus interesse volumus, & mandamus; sublata quacunque majoris servitii consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacunque appellatione, aut inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, in cujus fundatione aliter cautum esset ob adjectam gravioris servitii legem ab illo, qui Seminarium ipsum fundaverit, seu dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Episcopi ad Nos, & pro tempore existentem Romanum Pontificem id referant, ut desuper opportunè provideri valeat.

jungit Sancta Synodus = *Vi verò in eadem Disciplina Ecclesiastica commodius instituantur, Tonsura statim, atque habitu Clericali semper utentur, grammatices, captus, compati Ecclesiastici, aliarumque bonarum artium disciplinam discant; Sacram Scripturam, libros Ecclesiasticos, Homilias Sanctorum, atque Sacramentorum, maxime quæ ad confessiones audientias videbuntur opportuna, & Rituum, ac Cæremoniarum formas ediscant.* Ne autem deesset tempus ad hisce studiis vacandum, non aliud servitii Ecclesiæ præstandi onus injunctum iis fuit, quàm hoc = *Cathedrali, & alijs loci Ecclesiis diebus festis inserviant.* Cum igitur Innocentius intellerit nonnulla in Hispaniis esse Episcopalia Seminarium, quorum Alumni assiduo, & quotidiano Ecclesiarum Cathedralium servitio ad dicti adeò erant, ut spatium non haberent dandi operam studiis a Sacro Concilio præscriptis, & ad Dei Ministros, Animarumque Rectores فرماندوس omninò necessariis, itemque enixè injunctis a Sanctitate Vestra in Concilio Rom. Tit. 30. Cap. 1. ac in Constitutione relata in ejus appendice pag. 292. idcirco Decretum illud Sac. Concilii innovavit, statuendo illud ipsum, quod in eo præfinitum erat.

61. Quod si quæ alicubi sint Seminarium diversa ab Episcopalibus ex vi memorati Concilii institutis, jam de hoc alio Seminariorum genere Constitutio non loquitur. Et rursus si quæ etiam ex iisdem Episcopalibus sint, in quorum fundatione, vel dotatione imposita fuerit lex gravioris servitii, non ea per Constitutionem abrogatur, sed id referre jubetur

tur Episcopi ad Romanum Pontificem, ut ab eo provideatur, prout expedire judicaverit. Percipi itaque non licet, quidnam sit in hoc Constitutionis Capite, per quod lœdantur jura Capitulorum, quæ servitium à dictis Alumnis impendendum non alio titulo possunt exigere, quàm aut ex vi Concilii Tridentini, aut ex lege adiecta in fundatione, sive in aliqua speciali dotatione: Nec cæterò quin rationi, itemque nec menti Sac. Concilii Tridentini congruens est, quod Alumni Seminariorum Episcopaliùm, qui aluntur ex Decimis Ecclesiarum, subrogentur in locum illorum Ministrorum, quorum operâ antea utebantur Ecclesiæ Cathedralis, stipendio iis assignato, adeout hoc cessantis stipendii commodo potiri opulentissimæ ipsæ Ecclesiæ deberent.

62. Secundum ex Decretis, quæ respicere possunt Capitula (& in Constitutione est decimumtertium) agit de honore, preeminentia, & auctoritate Episcopis competente in suis Ecclesiis (47), eique facem præfert Sac. Concilium Tridentinum *Cap. 6. sess. 25. de reformat.* in hæc verba = *Episcopis præterea ubique is honor tribuatur, qui eorum dignitati par est, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & aliis actibus publicis sit prima sedes, & locus, quem ipsi elegerint, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas*: = Additâ deinde hac amplissima derogatione = *Non obstantibus, quoad supradicta privilegiis, etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus, etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, concordiiis, quæ tantum suos obligent Auctores.*

(47)
C A P. XIII.

Constitutionis Innocentii XIII.

Cum ad præscriptum quoque Tridentine Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum Dignitati convenit, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & aliis actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè, ac perpetuò observari in omnibus actibus ad eò justæ hujusmodi præ eminentiæ, & auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus, etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, concordiiis, quæ suos tantum obligent Auctores.

63. Vident quidem Capitula nedum
sententiæ, sed etiam verbis ipsis Tri-
dentinæ Synodi perfectè consonan-
tem esse Innocentianam Constitutio-
nem, quæ itidem conformis est cum
Concilio Toletano anni 1582. à So-
de Apostolica confirmato, cuius *De-
cretum* 19. *Act.* 3. his verbis conce-
ptum est = *Episcopis in Choro, & Ca-
pitulo prima Sedes, & locus, quem ipsi
elegerint, præcipua omnium rerum
agendarum auctoritas, convocandi ca-
pitula, si adsint, vota exquirendi, &
juxta ea concludendi, potestas prima
esse debet, ut Sacro Concilio Tridenti-
no sancitum est* = , quemadmodum
videre est apud Card. de Aguirre
Concil. Hispan. tom. 4. pag. 213. Ita
que Capitula impugnantæ Constitu-
tionis ansam quærunt, non ex eo,
quod ibidem statuitur, sed ex eo,
quod inde ab Episcopis inferri, con-
tendique forsitan posse opinantur :
Quæ tamen reclamationis ineunde
ratio nova certè est, nec talis, quæ
itidem non valuisset à Capitulis pro-
poni statim post promulgationem
Concilii Tridentini. Expectent er-
go, ut experimento comperiant, an
hæc, quæ animo fingunt, re ipsa
Antistites excitent, & tunc demum,
si minus consentanea fuerint, de re-
cursu ad Sedem Apostolicam haben-
do cogitent. Ceterùm Capitula ipsa
non ignorant, quàm alieni consueve-
rint esse in Hispania Antistites à su-
scipiendis consiliis, quæ tranquillita-
tem, & concordiam cum suis Capi-
tulis perturbare possent, quotque
usus, dum Sedes Episcopales vacant,
à Capitulis invecos conniventibus
deinde oculis tolerant, ut à forensi-
bus controversiis abstineant, atque
in quiete versentur, Pastoralis suo
mu-

muni trauquillius vacaturi.

64. Tertium Decretum Capitula attingens (& in Constitutione undecimum) loquitur de Sacris Ordinationibus in Cathedrali Ecclesia habendis (48.); nec in eo aliud legitur, quàm quod habetur in Sacro Concilio Tridentino *Cap.8. Sess.23. de reformat.* his verbis = *Ordinationes Sacrorum Ordinum statutis à Jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis presentibusque ad id Ecclesie Canonicis, publicè celebrentur; si autem in alio Diocesis loco, presente Clero loci, dignior quantum fieri poterit, Ecclesia semper adataur.* Huius igitur Decreti, adeoque etiam Constitutionis illi omninò conformis dispositionem impugnari non posse, probè intelligunt Capitula, sed molliuntur excitare tot dubia circa illius exequendæ modum, ut executionem ipsam declinent, ac impediunt: Quod tamen an deceat, nemo percipere potest meliùs Sanctitate Vestra, quæ per quadraginta, & ampliùs annorum spatium Episcopales functiones tanta cum dignitate, & celebritate obivit.

65. Quartum Decretum (quod in Constitutione est vigesimum) inculcat observationem Cæremonialis Episcoporum, Ritualis Romani, & Rubricarum Missalis, ac Breviarii (49.), eliminatis, si qui contra hæc irreperint, abusibus: Id quod gravissimis etiam verbis injunxit Sanctitas Vestra in Concilio Romano *Tit. 15. Cap.1.* Contrariæ verò consuetudini jam expressè derogabant Bullæ aliorum Pontificum, eamque etiam substituit Sanctitas Vestra in eodem Concilio Romano; proindeque nihil in Constitutione habetur, quod

que-

(48)
C A P. XV.

Constitutionis Innocentii XIII.

Noverint autem Episcopi se debere per semetipfos, secluso agrotationis casu, Ordines conferre, & Sacrorum Ordinum collationem statutis à jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, & adstantibus Canonicis, publicè habendam esse; vel si in alio Diocesis loco, semper tamen in Ecclesia, quantum fieri poterit, digniori, & præsentente Clero ejusdem loci.

(49)
C A P. XX.

Constitutionis Innocentii XIII.

Episcopi insuper abusum omnes, qui in Ecclesiis, aut Secularibus, aut Regularibus contra præscriptum Cæremonialis Episcoporum, & Ritualis Romani, vel Rubricas Missalis, & Breviarii irreperint, studeant omnino removere. Et si adversus

H

ca,

ca, quæ in dicto Cæremoniali
statuta sunt, consuetudinem
etiam immemorabilem allegari
contingat; postquam recogno-
verint, aut eam non satis pro-
bari, aut etiam probatam suf-
fragari, utpote irrationabilem,
de jure non posse: executioni
eorum, quæ in dicto Cæremo-
niali constituta sunt, diligenter
incumbant, nec ulla suspensiva
appellatio admittatur,

(50)
CAP. XXVII.

Constitutionis Innocentii XIII.

Enixè denique, & ex intimo Pa-
terni Cordis Nostri sensu omnes
è religiosissima Hispanica Na-
tione monemus, ut memores
sint teneri se exactè, firmiter,
& cum effectu observare etiam
omnia, & singula in cæteris om-
nibus ejusdem Tridentini Con-
cilii Decretis sancita.

querimoniis occasionem præbere
possit. Itaque non refragatur De-
cretum Congregationis Sac. Rit. à
Capitulis laudatum, quo declaratum
fuit non derogari à Cæremoniali
Episcoporum consuetudinibus im-
memorabilibus, quando consuetu-
dines sint laudabiles; nam Constitu-
tio tollit quidem consuetudines ir-
rationabiles, non autem illas, quæ
laude dignæ sint, quæque iccirco, si
præservatæ intelliguntur in Cære-
moniali, multò magis illæ reman-
ent ex vi Constitutionis.

66. Restat agendum de ultimo Con-
stitutionis Capite. Admonetur ibi-
dem in primis Hispanica Natio de
obligatione servandi omnia Sacri
Concilii Tridentini Decreta (50);
Et huic quidem admonitioni ap-
plaudent Capitula, quæ affirmant
sanctiones illius Concilii jam in Hi-
spania observari, sed addunt eas esse
observandas in eum sensum, & mo-
dum, in quo esse intelligendas de-
monstravit anteaeti temporis con-
suetudo. Verùm enim verò si expli-
catio qualitercunque petenda esset
ab usu, jam nulla esse posset differen-
tia inter observationem Concilii Tri-
dentini, & illius non observationem,
nam semper dici itidem posset ejus
Decreta observari, sed tamen intelle-
cta iuxta praxim tali, vel tali modo,
scilicet verè contrario dispositioni,
& menti ipsius Sanctæ Synodi. At
non hæc est recta ratio observandi,
& exequendi Conciliaria Decreta,
sed eorum executio præstanda est
juxta sensum declaratum, vel per
Rescripta Sac. Congregationum, vel
per Apostolicas Constitutiones, inter
quas numeratur illa Innocentii XIII.,
de qua nunc agitur, & altera confir-
ma-

matoria Sanctitatis Vestrae. Ad Se-
dem quippe Apostolicam pertinet in-
terpretari, & declarare Sacrum Con-
cilium Tridentinum, rectamque li-
lius exequendi normam denunciare,
nullo etiam numero habita privati
alicujus Doctoris diversa opinio-
ne.

67. Pergit Constitutio ad submoven-
da quæcunque executionis impedi-
menta (51.). Et sanè quantum
attinet ad contraria Privilegia, quæ
ante Concilium Tridentinum essent
impetrata, nec tamen post illud spe-
cificè confirmata, aut de integro
concessa, jam eorum abrogatio ne-
dum habetur expressa in pluribus
eiusdem Concilii Decretis, sed etiam
universim, fususque in Constitutio-
ne 94. Pii IV. quæ incipit: *In Prin-
cipis Apostolorum*: ubi commemora-
tis singulis Privilegiorum titulis, ge-
neribusque Personarum, quæ illis
donatæ esse potuerint, subjungitur =
Motu proprio, & ex certa scientia,
ac de Apostolica potestatis plenitudine,
*quod eadem omnia, & singula Privi-
legia, exemptiones, immunitates, fa-
cultates, dispensationes, Confessiona-
lia, mare magnum, & alia gratia*
in his omnibus, & singulis, in quibus
*illa statutis, & decretis Concilii hu-
jusmodi contrariantur, ipso jure revo-
cata, cassata, & annullata, ac ad*
ipsius Concilii terminos, atque limites
reducta sint, & esse censeantur, nec
quidquam adversus ipsa Decreta, &
Statuta, quominus ubique, & apud
*omnes observentur, in aliquo suffraga-
ri posse, sed ea perinde haberi, & repu-
tari debere, ac si nunquam emanassent,*
*aut Ætate Apostolica tenore præsen-
tium declaramus, ac etiam statui-*
mus.

(51.)
IDEM CAP. XXVII.

Constitutionis Innocentii XIII.

Et ne eorum executio posthac ul-
lo modo impediatur, aut retar-
detur; decernimus, ac decla-
ramus nullum pro impedienda,
aut suspendenda executione
Conciliarium sanctionum ejus-
modi, aut Decretorum, quæ
ab Ordinariis edita fuerint pro
executione pariter eorum, quæ
in ipso Concilio statuta sunt,
suffragari posse, ac debere con-
trarium Privilegium, quod an-
te prædicti Concilii promulga-
tionem à Sede Apostolica ob-
tentum fuerit, nisi etiam post
ipsum Concilium fuerit in-
forma specifica ab eadem Apo-
stolica Sede confirmatum, vel
novitè concessum, itemque
obstare non posse ullum Statu-
tum, vel Concordiam, quæ à
prædicta Apostolica Sede spe-
cialitè confirmata non sit, ne-
que quemcunque longævum,
non usum, aut contrariam con-
suetudinem, vel præscriptionem
etiam centenariam, vel immem-
orabilem, nisi forsan præfatæ
consuetudinis, aut præscriptio-
nis materia capax sit, & insu-
per consuetudo, aut præscri-
ptio immemorabilis probata
iam sit, & admisa à competen-
ti Judice per tres Sententias
conformes, vel per unam, quæ
in judicatum transferit, nec de-
mum quamcunque appellatio-
nem, sive inhibitionem etiam
temporariam.

68. Quo verò ad abrogationem cu-
 juscunque vel longævi non usus, vel
 contrariæ consuetudinis, vel prescri-
 ptionis, etiam centenariæ, vel imme-
 morabilis, animadvertendum primo
 loco est, quod Constitutio adjicit hu-
 jusmodi exceptionem = *Nisi forsitan
 præfata consuetudinis, aut prescri-
 ptionis materia capax sit, & insuper
 consuetudo, aut prescriptio immemo-
 rabilis probata jam sit, & admissa à
 competenti Iudice per tres sententias
 conformes, vel per unam, quæ in judi-
 catum transierit.* = Caterum quam-
 cunque contrariam consuetudinem
 fuisse sublatam satis constat, tum ex
 ipsis Concilii Tridentini Decretis,
 quorum plurima præfereunt pecu-
 liarem abrogationem consuetudinis
 quoque immemorabilis, tum etiam
 ex Bulla Pii IV. confirmatoria ejus-
 dem Sac. Concilii, quæ incipit: *Be-
 nedictus Deus*; quæque sic habet =
*Mandamus autem in virtute sanctæ
 obedientiæ, & sub pœnis à Sacris Ca-
 nonibus constitutis, aliisque graviori-
 bus, etiam privationis, arbitrio nostro
 infligendis, universis, & singulis Ve-
 nerabilibus Fratribus nostris Patriar-
 chis, Archiepiscopis, & Episcopis, &
 aliis quibusvis Ecclesiarum Prælati-
 bus, cujuscunque status, gradus, ordinis, &
 dignitatis sint, etiam si Cardinalatus
 honore præfulgeant, ut eadem Decre-
 ta, & Statuta in Ecclesiis suis, Civi-
 tatibus, & Diocæsi-
 bus in judicio, &
 extra judicium diligenter observent,
 & à Subditis, ad quos quomodolibet
 pertinet, inviolabiliter faciant obser-
 vari: Contradictores quoslibet, &
 contumaces per sententias, censuras, &
 pœnas Ecclesiasticas, etiam in ipsis De-
 cretis contentas, appellatione postpo-
 sita, compescendo, invocato etiam, si opus
 fuerit.*

fuerit, brachii Secularis auxilio = Et
 infra = Decernentes nihilominus irri-
 tum, & inane, si secus super his &
 quoquam quavis auctoritate scienter,
 vel ignoranter contigerit attentari =
 Quamobrem si contraria consuetudo
 præcessisset promulgationem Conci-
 lii Tridentini, jam hæc est certè sub-
 lata, nam alioquin inanis, ac super-
 flua extitisset universa reformatio in
 ipso constituta, si in posterum licere
 valuisset fieri, ac servari id, quod
 antea fieri, & servari consueverat.
 Post eiusdem verò Concilii promul-
 gationem inchoari, ac stabiliri legi-
 tima in contrarium consuetudo non
 potest, quia omnibus contrariis acti-
 bus resistit, omnemque vim adimit
 memorata clausula, quæ ex Pontifi-
 cia potestate illos irritat (52.). Hæc
 autem locum pariter obtinent circa
 Sacros Ritus, Cæremonias, & Ru-
 bricas; nam Clemens VIII. in *Con-
 stit.* 69., & Innocentius X. in *Consti-
 tut.* 42. expressè derogaverunt qui-
 buscunque privilegiis, consuetudi-
 nibus, & quarumvis Ecclesiarum
 statutis, etiam à Sede Apostolica
 confirmatis.

69. Mandat præterea Innocentiana
 Constitutio, suspendi, aut retardari
 executionem non debere per inter-
 positam appellationem, reservato
 solum recursum in *devolutivo*. In hoc
 autem consonat illa non solum De-
 cretis Concilii Tridentini, quorum
 multa expressè jubent appellatio-
 nem ad effectum suspensivum atten-
 dendam non esse, verùm etiam præ-
 dictæ Bullæ Pii IV., quæ & con-
 firmans, & observari præcipiens
 omnia Conciliaria Decreta, addi-
 dit clausulam illam = *Appellatione
 postposita* =

(52)

Frances. Pastor. Regul. par. 1. claus.
4. num. 12. & de Eccl. Cathedr.
cap. 28. num. 336. & seq. Fagnan.
in cap. ad hæc num. 34. & seq. de
Relig. Domib. Pignatelli. consult.
16. num. 4. tom. 7. Gonzales ad Re-
gul. 8. Cancell. gloss. 15. num. 37.
Card. de Luca de Iurisd. disc. 42.
num. 85. Monacell. formul. legal.
par. 3. tit. 2. formul. 6. num. 13.
Ror. decis. 894. & seq. cor. Dunoz.
Iun. & decis. 29. n. 12. in Mantiss.
ad ornat. Card. de Luca de Iurisd.
tom. 1. & in Colonien. Canoniciatus
S. Ursulæ 10. Ian. 1718. §. Haud
relevante cor. Foscaro, & in Tri-
dentina Archipresbyteratus 4. Iu-
ni 1723. §. Nec valuit coram
R. P. D. Gamaches, & in Compo-
stellana Parochialis 2. Iulii 1725.
§. Minusque coram Reverendissi-
mo Aldrouando, & in Calagurita-
na Quartæ Funeralis de Naxera
19. Februarii eiusdem anni §. At-
que hinc cor. Cerro, & in Colo-
nien. Canoniciatus 13. Maii 1726.
§. Quateus cor. eod.

70. Atque hinc perperam inquit Actor supplicis libelli Capitulum nimis asperum esse, quod à possessione, in qua ab immemorabili tempore reperitur, deturbari quis possit per decretum Episcopi, statim executioni mandandum, sine remedio suspensiva appellationis. Privatorum quippe bonorum, sive terrenarum rerum, juriumque ratio aliter prorsus se habet, ac legum, quæ circa Ecclesiasticam Disciplinam, morumque reformationem, & pro recto Ecclesiæ regimine feruntur, nec his conveniunt judiciariæ leges, vel forenses regulæ, quæ locum sibi vindicant in dirimendis questionibus inter privatos litigatores vertentibus. Porro ubi Episcopus procedit ad executionem Decretorum Sacri Concilii Tridentini, & Apostolicarum Constitutionum, non gerit vices Partis colligantis, sed fungitur munere Ministri ab Ecclesia, & ab ejus supremo Capite deputati ad præstandam, curandamque executionem eorum, quæ constituta fuerunt: Et actum jam esset de Canonicis legibus, ac de Ecclesiastica Disciplina, si valere deberet, quod proponatur contraria possessio, & manutentio possessori debita, qualis competere possessori agrorum solet, sique Episcopus subire deberet gravissimam molestiam, itemque gravissimos sumptus in lite sustinenda per tres conformes sententias, suspensâ interrim (hoc est per plures annos, quos absumere solent lites) executione. Ubi igitur fortè contenderent Capitula, executionem Decretorum Sacri Concilii Tridentini judiciariis actionum formulis, & ordinaria litium inferendarum methodo esse com-

mit-

mittendam, quid aliud hoc sibi vellet, quàm Decreta ipsa effectum, & executionem numquam sortiri? Lites quippe horrent, ut par est, & averfantur Episcopi, cum suis potissimum Capitulis, ne animorum conjunctio ad publicum spirituale bonum adeò proficua labefactetur; ne ipsi Episcopi distraherentur à Diocesis, ut oportet, lustrandis, gubernandisque; ne pauperibus vitæ praesidia diminuunt, conversis in lites sustinendas Ecclesiarum suarum proventibus; ne etiam videant grandæ alienum hanc de causa à Mendicantibus Capitularibus contrahi; quibus ut occurratur malis, lites si fuerint institutæ, tandem Capitulum arbitrato componuntur, sicque res in eo, in quo antea erant, statu ut plurimum remanent.

71. Satis itaque consultum omnibus est, dum Constitutio in *devolutivo* præservat recursum ad Sedem Apostolicam, eiusque Sacras Congregationes per modum dubiorum in iis discutiendorum. (53) Et hoc quidem circa ea, quæ spectant ad observationem Decretorum Sacri Concilii Tridentini, non disidet à norma tradita à Pio IV. in Bulla ejus confirmatoria, ubi sic habet = *Si cui verò in eis aliquid obscurius dictum, & statutum fuisse, eamque ob causam interpretatione, aut decisione aliqua egere visum fuerit, ascendat ad locum, quem Dominus elegit, ad Sedem videlicet Apostolicam, omnium Fidelium magistrum, cujus auctoritatem etiam ipsa Sancta Synodus tam reverenter agnovit. Nos enim difficultates, & controversias, si quæ ex eis decretis ortæ fuerint, nobis declarandas, & decidendas, quemadmodum ipsa quo-*
que

(53)
IDEM CAP. XXVII.

Constitutionis Innocentii XIII.

Reservato duntaxat recurso in devolutivo ad memoratam Congregationem Cardinalium eiusdem Concilii Interpretum; quibus etiam tanquam Executoribus præsentium nostrarum Literarum non solum committimus, & mandamus, ut eas, ipsarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuò, & inviolabiliter observari faciant cum eadem potestate, quæ iisdem Cardinalibus à Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilii, sed etiam privative facul-

tatem impertimur, quodcumque opus fuerit, interpretandi, explicandi, ac declarandi eamdem Nostram Constitutionem, omnesque, & singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cereemoniale Episcoporum, Rituale Romanum, & Rubricas Missalis, & Breviarii pertinent) quatenus illis dubietas aliqua, aut difficultas emerferit; non retardata tamen interim illarum executione, ad eam ante huiusmodi executionem nec ullus recursus ad eandem Congregationem Cardinalium, nec ulla super quovis dubio consultatio promoveri possit: Decretis verò, & Declarationibus à prædicta Congregatione faciendis, postquam Nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit, statim quæcumque reclamatio, aut consultatio omnino cessare, perpetuumque silentium desuper impositum censeatur.

que Sancta Synodus statuit, reservamus, parati, sicut ea de nobis merito confissa est, omnium Provinciarum necessitatibus, ea ratione, quæ commodior nobis visa fuerit, providere. In hunc verò finem constituta fuit Sacra Congregatio Concilii, de qua in Bulla 74. Sixti V. sic habetur = Cardinalibus verò præfatis interpretationi, & executioni Concilii Tridentini, si quando in his, quæ de morum reformatione, disciplina, ac moderatione, & Ecclesiasticis judiciis, aliisque huiusmodi statutis sunt, dubietas, aut difficultas emerferit, interpretandi facultatem, nobis tamen consultis, impertimur &c. Item ab iisdem Præfatis Ecclesiarum exposcat, quæ in Ecclesiis eorum curæ, ac fidei commissis Cleri, Populi que morum disciplina sit, quæ Concilii Tridentini decretorum, tum in omnibus, tum præsertim in residentia munere executio; quæ item piæ consuetudines, & qui omnium denique in via Domini sint progressus &c. Habeat itidem Congregatio auctoritatem promovendi reformationem Cleri, & Populi, nedum in Urbe, & Statu Ecclesiastico temporali, sed etiam in universo Christiano Orbe in his, quæ pertinent ad Divinum Cultum propagandum, devotionem excitandam, & mores Christiani Populi ad præscriptum ejusdem Concilii componendos.

72. Pro aliis autem dubitationibus, vel difficultatibus, quas similiter in devoluto jubet Constitutio Innocentiana deferri ad Sacram Rituum Congregationem, consentaneum est hoc eidem Bullæ Sixtinae, quæ primum dignitatem, & pondus Sac. Rituum, Cereemoniarumque exponit his verbis = *Cam Sacri Ritus, & Cæ-*

*remonia, quibus Ecclesia à Spiritu
 Sancto edocta ex Apostolica traditio-
 ne, & disciplina utitur in Sacramen-
 torum administratione, Divinis Offi-
 ciis, omnique Dei, & Sanctorum ve-
 neratione, magnam Christiani Populi
 eruditionem, veraque Fidei protesta-
 tionem contineant, rerum sacrarum
 majestatem commendent, Fidelium
 mentes ad rerum altissimarum medi-
 tationem sustollant, & devotionis
 etiam igno inflamment, cupientes filio-
 rum Ecclesie pietatem, & Divinum
 cultum Sacris Ritibus, & Caremo-
 niis conservandis, instaurandisque
 magis augere. Ac demum de Car-
 dinalibus, ex quibus constat hæc
 Congregatio, loquens inquit: Con-
 troversias de præcedentia in Procef-
 sionibus, aut alibi, cæterasque in hu-
 jusmodi Sacris Ritibus, & Caremo-
 niis incidentes difficultates cognoscant,
 summarie terminent, & componant.*

73. Nec sine ingenti admiratione
 legi potest in supplici libello Capi-
 tulum, quod lites numquam ter-
 minandæ vigerent, & superflua in
 Hispanis Regnis redderentur Tribu-
 nalia superiora Metropolitanorum,
 & Nuntiaturæ Apostolicæ, si omnes
 Causæ in devolutive ad S. Congrega-
 tionem privative deferendæ essent.
 Imò enim diuturnas, sumptuosasque
 lites præoccupat, atque amputat
 norma illa per Constitutionem tra-
 dita, habendo videlicet recursum
 ad Sacram Congregationem, vel
 Concilii, vel Rituum, ut auditis
 rationibus recurrentium statim pro-
 deat resolutio, à Summo Pontifice
 deinde approbanda, si illi visum ita
 fuerit; atque in hunc modum breviter,
 sine forensibus, quæ Dei Mini-
 stros

1266
stros tantoperè dedecent, iurgiis,
sine Ecclesiasticæ pecuniæ profusio-
ne, & ex suprema Sedis Apostolicæ
auctoritate, imposito controuersis
sine, certò sciant cuncti, quid ab
eis fieri pro instituti sui ratione
oporteat.

74. Sed quid ad Capitula pertinet
solicitude de Tribunalibus Metro-
politanoꝝ, & Nuntiaturæ Apo-
stolicæ? Metropolitanus sunt ipsimet
Oratores, qui non sua quærentes,
sed quæ Iesu Christi, optant ex-
actam Constitutionis observationem:
De Curia autem Nuntiaturæ, cogi-
tatio solum spectat ad Sedem Apo-
stolicam, quæ iam Reverendissimo
Nuntio mandavit, ut ad Constitu-
tionis executionem sedulo advigila-
ret. Præterquamquod res, de quibus
agitur, non sunt tales, quæ in Tri-
bunalibus Hispanis iudicari possint,
sed exigunt declarationem, & de-
terminationem Sedis Apostolicæ,
quam consuli necesse est, ubi occur-
rant dubitationes circa sensum De-
cretorum Concilii Tridentini, &
modum ea exequendi, nec non circa
Sacros Ritus, & Cæremonias: De
his enim loquitur Constitutio, non
verò universim *de omnibus Causis
contentiosis*, ut minus rectè opinatus
fuit Auctor libelli Capitulorum, vel
se opinari simulavit, fortasse ut
turbas excitaret, odiumque crearet
Constitutioni: qua quidem arte non
semel ille usus fuit, modò etiam an-
xio animo figurans censuras ab Epi-
scopis infligendas, modò tumultus in
Clero concitandos denuncians, mo-
dò sententiis exaggerans, & majora
dicendo faciens ea, quæ in Consti-
tutione decreta sunt.

75. Quid plura & Serenissimus ipse Rex Catholicus, antequam Constitutio promulgaretur, rectissimi, & prudentissimi animi sui sensum significavit Innocentio XIII. his verbis = *Supplicando que toda esta grave dependencia venga bien resuelta y declarada, mandando su execucion a todos los Obispos de estos Reynos, y que ninguno pueda por omision dejarlo de poner en cumplimiento en sus Synodos, ni con pleitos, ni controversias puedan suspender la execucion, de forma que las providencias de Su Santidad puedan excusar los Concilios Provinciales que se avian de celebrar, dejando solo el extrajudicial recurso a Su Santidad y sus Congregaciones por vias de consultas y representaciones despues de cumplido lo que Su Beatitude ordinare.*

76. Cæterum si Sanctitati Vestræ videbitur ad tranquillitatem firmitus conservandam expedire, ut quamvis Constitutio jubeat recursum de ferri ad Sedem Apostolicam non nisi *modo devolutivo*, & post perfectam executionem, nihilominus mutato ordine prius consulatur Sedes Apostolica super emergentibus dubitationibus, vel difficultatibus circa ea Constitutionis capita, quæ Capitula, & Regulares attingunt; deinde sequatur executio; nedum non repugnant Archiepiscopi, & Episcopi Oratores, quod Sanctitas Vestra hac in re indulgeat votis Capitulorum, vel Regularium, quin etiam suppliciter id rogant Sanctitatem Vestram; tum quia & sua Capitula & ipsas Religiosas familias singulari amore prosequuntur, eisque quoad liceat gratificari cupiunt; tum

etiam quia per eam ordinis mutationem substantia Constitutionis non læditur, & brevi temporis intervallo rem omnem absolvi posse confidunt, vel penes Sac. Congregationem Concilii, vel penes alteram Sacris Ritibus præpositam, prout dubiorum proponendorum materia postulat.

77. Ad hunc tamen effectum necesse non est, quod consociatis cunctorum Capitulorum, & Religiosorum vocibus declaratio hujusmodi dubiorum nomine omnium postuletur, quasi vniversæ Nationis causa agatur, & quasi omnes indiscriminatim ea explicatione indigeant: Non enim vna omnium ratio profectò est, sed seorsum aliqua, aut Sac. Concilii Tridentini, aut Cereimonialis, aut Ritualis præscripta, quarum observatio desideratur in altera Ecclesia, diligentissime tamen jam observantur in altera, quemadmodum in ipso Capitulorum libello verissime dicitur duas tantum in tota Hispania Ecclesias esse, Murcensem nempe, & Cadicensem, in quibus non servatur Concilium Tridentinum circa modum servitii Cathedralibus Ecclesiis præstandi ab Alumnis Seminariorum Episcopali-um: Ac proinde nulli locus est questionis quoad eas Ecclesias, in quibus jam re ipsa viget Conciliarium Sanctionum observatio, neque convenit, ut exempli causâ triginta illæ Ecclesiæ, in quibus tale, vel tale Sacri Concilii Decretum jam accuratè servatur, conjungantur cum illa una, in qua illud non observetur, ad tuendam communi nomine votoque contrariam consuetudinem, seu

verius absum, & ad declinandam
 in posterum illius emendationem.
 Ergo cum Sanctitas Vestra jam satis
 intellexerit ex supplicibus libellis
 Capitulorum, & Regularium quic-
 quid exponere eidem Vestræ San-
 ctitati optabant, reliquum esse vide-
 tur, ut ea jubere dignetur, quod
 seorsum in casibus particularibus ab
 unoquoque Capitulo, & ab unaqua-
 que Religiosa familia proponantur.
 deinceps propriæ dubitationes, pro-
 ut exigere videbitur necessitas, eæ-
 que (audito Episcopo talis Ecclesiæ)
 discutiantur, ac dirimantur judicio
 prædictæ Sacræ Congregationis,
 vel Concilii, vel Sacrorum Ri-
 tuum.

78. Hæc sunt, Beatissime Pater, quæ
 Hispanorum Regnorum Antistites
 Sanctitati Vestræ humiliter expo-
 nenda habent. Neque verò ipsi cau-
 sam hic agunt suam, nec de compen-
 dio suo faciendo contendunt, sed
 pro ea, quam profitentur in Aposto-
 licam Sedem, reverentia; pro ea,
 quam debent animarum sibi com-
 missarum saluti, sollicitudine; pro ra-
 tione gravissimi, quod eis impositum
 est, muneris; pro religione, quæ
 impediuntur quominus taceant;
 omni studio, & ope adituntur, ut
 Venerandæ Sacri Concilii Tridenti-
 ni Sanctiones, quarum neglectæ exe-
 cutionis poenas, Deo vindice, acer-
 bissimas essent persolaturi, exactè
 observentur; & ne hunc in scopum
 edita Apostolica Constitutio, atque
 ad Ecclesiasticam Disciplinam repa-
 randam, retinendamque ad eò op-
 portuna, sperato fructu careat, opta-
 toque frustretur effectu. Angit
 etiam eos vehementer id, quod in
 exem-

exemplo nimis pernicioso Ecclesie
 pertimescendum videtur, si post-
 quam Romani Pontifices ex supre-
 mo, quo funguntur officio, auctori-
 tate, & jure pascendi oves Christ
 (universam nempe Ecclesiam, to-
 tumque Christianum Orbem), con-
 stituerunt ea, quæ ad rectam ejus-
 dem Ecclesie gubernationem magis
 expedire arbitrati sunt, detur locus
 reclamandi promulgatis Constitu-
 tionibus, & saluberrimis legibus, ar-
 repta per aliquem hominem libera-
 tate, ac licentiâ scribendi (ut modò
 fit in utroque libello Capitulorum,
 ac Regularium) mutuato publico,
 communique nomine .

79. Quod si demum Regularium
 consilia eo spectent, ut per viam no-
 væ gratiæ, vel novi privilegii à San-
 ctitate Vestra impetrent ea, quæ
 alioqui nec jure suo, nec justo vlllo
 titulo, nec vi Privilegiorum jam
 abrogatorum ipsis competere, di-
 gnetur Sanctitas Vestra sapientissi-
 mo animo suo reputare, quod privi-
 legia sunt vulnera legum; quod de
 nativa Episcoporum jurisdictione;
 & auctoritate detraheretur quid-
 quid amplius concederetur Regula-
 ribus; quod si Regularium merita in
 Ecclesiam multa sunt (ut vere sunt
 maxima), non minora tamen (ut
 levissimè dicatur) sunt merita Epi-
 scoporum, qui sustinent onus Ange-
 licis humeris reformidandum; quod
 denique (& hoc quidem caput est,
 & summa rei) novum quodcunque
 privilegium, vel veterum jam revo-
 catorum instauratio secerni non
 posset à spiritualibus rationibus
 Ovium, quarum regimen Episcopo-
 rum fidei concreditum est, & qua-
 sum

rum sanguinem de Episcoporum
manibus Iesus Christus est requisitus.

20. Faxit Deus Optimus Maximus,
ut Catholicæ Ecclesiæ bono incolumis
conservetur multos in annos
Sanctitas Vestra, à qua Apostolicam
Benedictionem Archiepiscopi, &
Episcopi Hispaniarum, ad Pontificios
prostrati pedes, venerabundè
exposcunt.

